

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE PSEUDO-GRAAF

N° 2615

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

DE PSEUDO-GRAAF

HOOFDSTUK I.

DE DODE DIE VERDWEEN

De trein reed snorrend, knarsend en met het speciale, holle gerommel, dat de Parijse ondergrondse eigen is, nog iets erger dan het lawaai van de Berlijnse Untergrund, het station van de Rue Comartin binnen.

Dit is een vrij ingewikkeld splitsingsstation, dat enigszins leek op het underground station van Piccadilly bij Regentstreet in Londen, met dubbele perrons en een tweede trap op de onderste verdieping, die naar een wat hoger gelegen tunnel voert. Om kort te gaan, het is een overstapstation, een van de weinige, die er op dat tijdstip in Parijs bestonden.

Duidelijke borden en opschriften met pijlen en een goede verlichting maken

het de reiziger vrij gemakkelijk, de weg te vinden.

Het was bijna twaalf uur 's nachts. De lange trein stond nauwelijks stil aan het perron, of de schuifdeuren vlogen open, de schrille fluitjes van de conducteurs klonken en nog eens schreeuwden zij de naam van het station, toen de dichte stroom reizigers al aan het uitstappen was.

Plotseling, midden tussen een van de groepen, die het dichtst op elkaar gepakt stonden te dringen, stak een elegant gekleed heer beide handen in de hoogte en gaf een zwakke kreet. Zijn hoofd knakte achterover, zijn glanzende hoge hoed viel op de grond en was in een oogwenk vertrap.

Praktisch direkt werd er iets geroepen in een vreemde taal, waarvan naderhand bleek dat niemand het verstaan had, met een scherpe iets krassende stem, vol ongeduld en woede.

Het was duidelijk, dat de heer was flauwgevallen, waarschijnlijk door het gedrang en de onaangename benauwde hitte daar beneden. Hij was doodsbleek geworden en 't was te zien, dat hij alleen nog maar overeind bleef, door het gedrang.

Overigens had niemand er veel notitie van genomen. De meeste reizigers hadden haast en begonnen al de trap op te gaan.

Maar plotseling riep een verschrikte stem:

— Maar die man bloedt. Hij is gewond!

En direkt daarna weer een andere, barse stem:

— Allemaal hier blijven! Niemand weg!

Maar zoiets moet men niet zeggen tegen Parijzenaars die haast hebben om naar huis te komen, die vermoeid zijn en kribbig door een soms lange reis onder de grond, die er allesbehalve op gesteld zijn, betrokken te worden bij een onaangenaam voorval en die in geen velden of wegen een agent ontdekken, die hun zou kunnen tegenhouden, zich in veiligheid te brengen.

De controleur, die het bevel geroepen had, zag dus zijn dienstijver al heel slecht beloond, want hij werd zonder meer opzij geduwd en er begon een ware bestorming van de trap zodat het maar heel kort duurde of het perron was zo goed als leeg.

Het spreekt vanzelf, dat de trein onmogelijk had kunnen wachten en op het scherpe fluitsein van de hoofdconducteur alweer was vertrokken na een ophoud dat zeker niet langer dan tien seconden had geduurd.

Trouwens, er was in die hele trein niemand, die ook maar iets van het voorval had gemerkt.

Maar aan de muurkant van het station, dicht bij de zijmuur, op ongeveer twee meter van de rand van het perron lag de elegante heer. Hij was nog wit-

ter dan net en zijn overhemd was niet zo glanzend wit meer, maar had eigenaardige, veelbetekenende, diep rode smeren en vegen. Om hem heen stonden zes of zeven nieuwsgierigen, die niet waren weggelopen, maar dat waren allemaal mannen, behalve een zeer chique vrouw, die erg opgewonden en geschrokken scheen te zijn en zich toen niet kon losrukken van het gezicht van die lang uitgestrekte, bleke man.

Nu is de toestand aan een station van de Parijse Metro zo, dat er zich hoogstens een enkele controleur bevindt en soms is er zelfs niet een en gaat de verkoop van kaartjes automatisch.

Zodra hij enigszins bekomen was van de schrik en verontwaardiging en even naar het roerloze lichaam te hebben gekeken, gaf de controleur zich nog niet gewonnen, maar liep twee of drie treden de trap op en schreeuwde iets naar boven, naar een politieagent, die daar nu juist voorbijkwam en zich over de leuning van de hardstenen uitgang heenboog.

Er volgde een kort gesprek en toen kwam de agent de trap af; intussen greep de controleur naar de telefoon in zijn hokje en belde het dichtstbijzijnde politiebureau, terwijl hij ook vroeg een dokter mee te brengen. Hij sprak van een groot ongeluk.

Natuurlijk duurde dat enige ogenblikken, de agent was al beneden en moest even wachten, totdat de controleur klaar was. Hij hield daarbij zijn blikken streng en vastberaden op de kleine groep gevestigd, die daar nog in de verste hoek van het perron bij elkaar stond.

Toen nu de controleur uit zijn hokje kwam, vroeg de agent, een beetje ongeduldig:

— Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— Een heer is ernstig gewond, of misschien nog wel iets ergers en hij ligt daar in die hoek.

— Nu, dan kan ik wel weer naar boven gaan, want hij is alweer op de been, zei de agent nors. Als je nog eens wat weet. Ik kan niet voor ieder wissewasje mijn post verlaten.

— Op de been? herhaalde de contro-

leur verwonderd; hij keek om en zijn ogen gingen ver open van verbazing. Hij hikkelde, toen hij verder ging:

— Waar is hij gebleven? Hij is er niet meer.

De agent keek de controleur argwanend aan, alsof hij dacht, dat die te diep in het glaasje had gekeken en wilde hoofdschuddend zijn voet al weer op de eerste tree van de trap zetten, maar de stationsbeambte greep hem met een woest gebaar bij z'n mouw en riep:

— Je blijft hier! Er is iets gebeurd! Ik weet niet wat, ik begrijp er niets van, maar er is iets gebeurd. Zo net waren daar zes kerels en een vrouw, uitgezonderd de man, die op de grond lag. Dat was totaal acht, of ik ben rijp voor een gekkenhuis. Nu zie ik er nog maar vijf en de dode is weg.

— Was hij dood? vroeg de agent verwonderd en nu zelf ongerust. Wat vertel je me daar nu? Hoe weet je dat hij dood was?

— Omdat hij er net zo uitzag. Hij was doodsbled en zijn overhemd zat vol bloed. Ik zeg je, dat ze hem gemold hebben, tussen de dringende passagiers in.

— Met een mes? Hoe kan dat, zonder dat iemand het ziet? Hoe kun jij een mes gebruiken, als ze om je heen staan te duwen?

— Dat is jullie zaak om dat uit te zoeken.

— O, begin je zo? Heel goed, wijs me dan maar eens, waar de dode is.

De controleur stampvoette. Hij begreep er niets van. Hij dacht een ogenblik dat hij gek was. En toch, hij had alles met zijn eigen ogen gezien, hij had zich niet vergist, hij had niet gedroomd.

Om de toestand van de arme man goed te begrijpen, moet men zich even voorstellen hoe zo'n metro-station is ingericht en er uitziet. Het is feitelijk niets anders dan een verbreding van de in de aarde uitgegraven tunnel, waarvan de lengte varieert van veertig tot zestig meter, terwijl de breedte aan weerskanten van het spoor bijna nooit groter is dan een meter of vijf. Aan de ene kant is deze verbreding afgesloten

door een muur met vierkante, gele tegeltjes en aan de andere kant is de trap naar boven. Een andere uitgang is er niet. Deuren zijn er nergens. De tunnel zelf is nergens breder dan drie en een halve meter, zodat er juist twee personen naast elkaar gelegd kunnen worden. Op veel plaatsen heeft men echter ook wel een dubbele tunnel aangelegd, een voor het gaande en een voor het komende spoor.

Nu was dus Rue Comartin een overstapstation en de tunnel had twee sporen, zodat er aan de overkant nog een perron was, maar daar was de situatie precies eender: een blinde muur links en een trap rechts.

Uit deze korte situatieschets zal men begrepen hebben, dat er maar twee manieren zijn om zo'n station uit te komen, men moet de trap op, of van het perron af tussen de spoorrails, dat is een hoogte van ongeveer een halve meter en dan de donkere tunnel inlopen, om zodoende een volgend station te bereiken. Het hoeft nauwelijks te worden gezegd, dat deze laatste methode levensgevaarlijk en dan ook absoluut verboden is, zelfs voor het personeel. Om de vijf minuten immers rijden er op de spitsuren, met een snelheid van zestig kilometer per uur, elektrische treinen door de tunnels en van aan de kant gaan is geen sprake. Hier en daar zitten ondiepe nissen, met schakelkasten en waar precies plaats is voor de werkmans, die daar iets herstellen moet.

Intussen stond de keurig geklede groep nog steeds in de hoek van het perron en zij schenen echt geen haast te hebben om weg te gaan.

De agent liep naar het groepje toe, om de nodige formaliteiten te vervullen, maar de controleur was nog zo verbaasd over de vreemde verdwijning van de dode man, dat hij niets anders kon doen dan alle mogelijkheden te overwegen.

Natuurlijk bestond de mogelijkheid, dat een paar mannen de dode dwars over de beide sporen heen op het andere perron hadden gedragen, maar ook daar konden zij de trap niet op, of het had moeten opvallen. Want ook daar

stonden een paar reizigers en het was volkomen onwaarschijnlijk, dat deze niets gemerkt zouden hebben van het gesjouw met het lijk.

Van verstopping op het perron zelf was geen sprake. Er zijn geen wacht-kamers, er zijn geen dienstruimten. Men vindt er niets van dat alles, de muren zijn volkomen glad en van tegels voorzien, ofwel men heeft er grote geëmailleerde reclameborden op aangebracht.

Dat de dode man achter de rug van de controleur om, de trap aan deze kant zou zijn opgedragen, was al even onmogelijk, want er was beslist geen tijd voor geweest en bovendien de agent, die nu naar het groepje toeliep, had boven aan de trap gestaan en zou het dus gezien moeten hebben, nog gezwegen van de talrijke voorbijgangers, die ook op dit uur van de nacht nog op de been zijn. De omgeving van de ingang van de metro was helder verlicht, nee, het was een raadsel.

Er kwamen nog een paar agenten vlug de trap aflopen, nog voor de eerste agent het groepje had bereikt. Voor wat dit onderdeel betreft gerustgesteld en wetende dat die vijf mensen daar niet zonder meer zouden kunnen weglopen, liep de controleur weer vlug zijn glazen hokje in en belde naar de volgende stations op deze lijn om die te waarschuwen goed uit te kijken naar verdachte mensen, die uit de tunnel zouden komen. Verder moesten de treinen tot nader order worden vastgehouden.

De redenering van de controleur was namelijk deze: De dode kon onmogelijk hier uit het station zijn weggehaald. Het kon dus niet anders of zijn moordenaar of moordenaars, of wie dan ook, hadden hem de donkere tunnel in gedragen. Links of rechts? Naar alle waarschijnlijkheid aan de kant, waar het troepje nu nog steeds stond, omdat zij anders gedwongen geweest waren in het schelle licht van de booglampen, het lichaam over de hele lengte van het perron te dragen.

Verder was het ook mogelijk, dat de daders van plan waren, het lichaam ergens op de rails neer te leggen en dan

zo snel mogelijk de vlucht te nemen. Zij konden nu geen enkel station bereiken zonder gezien te worden.

In een oogwenk was het bericht doorgebeld, de treinen werden even voor de stations automatisch tot stilstand gebracht, door gewoon de stroom uit te schakelen en men stelde een onderzoek in. Dit onderzoek leverde niet het minste resultaat op. Men vond geen spoor van de moordenaars en ook niet van de dode. Intussen kwamen vier agenten naar het troepje goedgeklede heren toe en op de elegante vrouw, waarna de brigadier scherp en vlug zijn vragen begon te stellen:

— Heeft iemand van de heren gezien, dat hier iemand is aangevallen?

Er kwam geen antwoord. De agent werd ongeduldig en begon opnieuw:

— U was net nog met zes personen, uitgezonderd de man, die werd aangevallen en deze dame. Nu zijn er in het geheel nog maar zes. Heeft een van u gezien waar die twee anderen gebleven zijn?

Niemand gaf antwoord. De agent werd ongeduldig en dreigde:

— Ik denk dat dit stilzwijgen niet in uw voordeel zal worden uitgelegd. Wij zullen u moeten verzoeken, ons naar het politiebureau te volgen.

— Dat is erg vervelend, agent, zei een van de heren, die met een nauwelijks hoorbaar buitenlands accent sprak. Ik ben graaf Palmhurst en dit is mijn secretaris Brand. Ik had vannacht naar Londen willen vertrekken. Dit opont-houd is mij heel onaangenaam.

— Het spijt mij, graaf, maar ik geloof niet, dat ik voor u een uitzondering kan maken, zei de agent kort. Deze geheimzinnige zaak moet zo snel mogelijk worden opgehelderd. De controleur zegt dat hier iemand is neergestoken en die vermoorde man is nu plotseling spoorloos verdwenen, samen met een ander, die ook bij u was. Ik neem niet aan, dat u dat niet zou hebben gezien, want de controleur verklaart, dat u om de dode heen gestaan hebt. Die zaak moet opgehelderd worden. Zijn de heren van plan kalm mee te gaan, om hun namen

en adressen op te geven en een verklaring af te leggen?

De heren keken elkaar even aan en toen zei een van hun schouderophalend:

— Wat mij betreft, het is niet prettig. Maar er zal wel niets aan te doen zijn. Ik kan je verzekeren, agent, dat je vergeefs bij een van ons een mes zou zoeken. Wij hebben niets gezien en bleven hier alleen maar uit nieuwsgierigheid.

— Dat wil dus zeggen, dat u de controleur van een leugen beschuldigt?

— Wij beschuldigen niemand. Hij kan zich wel vergist hebben. De man, die verdwenen is, kan alleen wel gewond geweest zijn.

— Dat moet de commissaris dan maar uitmaken, zei de agent korzelig. Vooruit naar het bureau!

Het groepje liep de trap op, tussen de vier agenten in en stak, opgewekt pratend, de Rue Comartin over. Het politiebureau was heel dichtbij en de commissaris stond juist klaar om naar huis te gaan. Hij werd op de hoogte gesteld van de zaak en alle heren en de dame

werden aan een verhoor onderworpen. Men kon hen echter onmogelijk vasthouden, want er was geen andere aanwijzing tegen hen, dan de verklaring van de controleur en die kon alleen maar zeggen, dat hij een gewonde en waarschijnlijk dode man op het perron had zien liggen en dat die heren er omheen hadden gestaan.

Hun namen en adressen werden dus genoteerd, maar zij moesten toch nog bijna anderhalf uur wachten, voor men had nagegaan, dat hun opgaven klopten.

Toen konden zij allemaal vertrekken, met de boodschap, dat zij waarschijnlijk heel snel tot het afleggen van nadere verklaringen zouden worden opgeroepen.

Graaf Palmhurst en zijn secretaris Charles Brand gingen lopend naar de dichtstbijzijnde standplaats voor taxis.

Zij schenen er beslist niet te merken, dat zij op enige afstand gevolgd werden door twee van de elegant geklede heren uit het groepje.

HOOFDSTUK II.

DE BOUWPLANNEN VAN DE METRO

De schatrijke Engelsman, die zich graaf Palmhurst had genoemd, en zijn secretaris vonden de standplaats nog goed bezet, stapten in de eerste taxi en gaven de chauffeur het adres op van hotel Splendide, aan de Champs de l'Étoile.

De wagen reed nauwelijks of de secretaris schoot uit:

— Van alle krankzinnige dingen, die ik ooit beleefd heb.

— Het was inderdaad een vreemde affaire, Charles, zei de ander glimlachend.

— Zeg maar gerust raadzachtig, onbegrijpelijk. En mij dunkt, dat jij de zaak nog ingewikkelder voor ons hebt gemaakt, Edward.

De grote avonturier keek zijn trouwe vriend Charles Brand met half dichtgeknepen ogen scherp aan en vroeg toen:

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, waarom heb je niet onmiddellijk gezegd, dat wij de man hebben zien vallen en dat wij ook wel degelijk hebben gezien, hoe een van hun hem van het perron aftrok, terwijl de controleur in zijn hokje was, en met hem in de tunnel verdween? Die mensen zullen zich wel verwonderd hebben afgevraagd, waarom je niets zei en hen niet beschuldigde.

Raffles keek door de achterraut van de taxi en zei toen, glimlachend:

— Zij zijn zelfs zo verwonderd, Charles, dat zij het nodig vonden ons te volgen.

— Maar wat was je bedoeling? Waarom ontkende je iets te hebben gezien? Je ziet nu, dat het ons in moeilijkheden kan brengen.

— Ik ben bang, Charles, dat het wel wat al te zacht is uitgedrukt. De toe-

komst zal het uitwijzen. En waarom ik het deed? Wel, om het spel niet zo vlug te bederven. Het is, geloof ik, een heel merkwaardige zaak en ik zie niet in, waarom ik de politie aan een oplossing moet helpen. Dergelijke moorden worden niet gepleegd uit verveling, of om het plezier te hebben iemand naar de andere wereld te helpen. Doorgaans schemert op de achtergrond een portefeuille en als er geld te verdelen is, wil ik er bij zijn. Er zit meer achter, dan je wel denkt.

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan, Edward. Wat wilden zij met die dode in de tunnel? Willen zij zijn lijk onkenbaar maken, door het door een trein te laten overrijden?

— Het is mogelijk, maar dat kan ik mij toch moeilijk voorstellen. Dan had de man, die hem wegsleepte, veel eerder terug kunnen zijn. Je weet, dat ook hij plotseling verdwenen is. Dat maakt de zaak nog ingewikkelder. Heb je niets opgemerkt, toen de agent ons wegbracht?

— Wat bedoel je?

— De controleur zat weer in zijn hokje, blijkbaar om te bellen. Ik zou er mijn kop onder durven verdedden, dat hij de dichtstbijzijnde stations gewaarschuwd heeft en dat men nu een onderzoek zal instellen in de tunnel. Ik denk, dat ze niets zullen vinden.

— Hoezo? riep Brand verbaasd uit. Ergens in de tunnel moeten die twee dan toch ontdekt worden?

— Ik geloof het niet.

— Stil, ik geloof, dat ik weet wat je bedoelt, riep Brand uit. Er zijn op sommige plekken ventilatiekokers in de tunnels, die van boven door een roos-

ter zijn afgesloten en die men meestal onder de trottoirs vindt. Door zo'n koker zou de dode kunnen zijn weggeslept.

— In principe zou het mogelijk zijn, maar in feite is het bijna onuitvoerbaar, tenminste als men het ongemerkt wil doen. Die kokers zijn alleen maar te bereiken met behulp van een smalle ijzeren ladder, met twee haken, die de arbeider met zich meedraagt, net als een lantarenopsteker in de goede oude tijd. Deze ladder kan tussen de beide sporen zo worden geplaatst, dat zij geen hinder oplevert voor het verkeer. In de koker zelf zitten klimijzers. Het rooster is echter heel zwaar en het moet altijd van bovenaf worden geopend.

— Als dat zo is, dan begrijp ik er niets meer van, riep Brand wanhopig.

— Ik moet toegeven, Charles, dat de verdwijning zelf mij ook nog een raadsel is, maar dat zie ik wel op te lossen. Wel kan ik je zeggen, dat deze misdaad, want dat was het zonder twijfel, een vergissing was.

— Een vergissing? herhaalde Brand stomverbaasd.

— Niets anders. Zij werd te vroeg gepleegd. Herinner je je, dat er iets geroepen werd, onmiddellijk nadat het slachtoffer zijn handen in de hoogte stak?

— Ja zeker, maar ik kon er niet uitkomen wat het was. Het waren een paar woorden, als een bevel in een vreemde taal.

— Het was Portugees, Charles. En de man, die de taal gebruikte, riep: «Te vroeg! Red de papieren! Naar beneden met hem!»

— Het wordt mij hoe langer, hoe duisterder.

— Charles, in ieder geval blijkt dit: Het slachtoffer werd al enige tijd gevolgd en zijn lot was bezegeld. Maar hij moet papieren bij zich gehad hebben, die de moordenaar niet in handen van de politie wilde laten vallen en die heel belangrijk moeten zijn geweest.

— Waarom denk je dat?

— Omdat hij ze heel zorgvuldig en waarschijnlijk op zijn blote huid bewaarde.

— En waaruit concludeer je dat?

— Uit de omstandigheid, dat de moordenaars ze hem niet vlug genoeg hebben kunnen afnemen.

— Als hij ze zo goed verborgen had, hoe wist dan de man, die de waarschuwing riep, dat hij ze bij zich had?

— Daarvoor is, volgens mij, maar één verklaring voor, Charles: De man, die de waarschuwing riep, moet een vertrouweling zijn geweest van het slachtoffer en hem de papieren hebben zien opbergen. In hun haast hebben de anderen, blijkbaar een paar uur te vroeg, misschien wel een paar dagen, hun slachtoffer naar de andere wereld geholpen. Maar hier is ons hotel, Charles. De rest zullen wij wel op onze kamer bespreken.

— Maar onze achtervolgers?

— Wat kunnen zij hier anders ontdekken, dan dat ik hier logeer onder dezelfde naam, die ik aan de politie opgaf?

— Ik had liever gehad, Edward, zei Brand met een zucht, dat het toeval ons niet net die trein had laten nemen. Vijf minuten later ging er wéér een. Ik voorzie moeilijkheden en ik zou veel liever veilig weer in Londen zitten. Mij dunkt, dat wij hier al avonturen genoeg beleefd hebben, in die korte tijd.

— Dan ben je wel gauw tevreden. Ik heb een voorgevoel, dat de zaak van de verdwenen dode ons nog heel wat andere avontuurtjes zal laten beleven.

De twee vrienden waren uitgestapt, rekenden af met de chauffeur en liepen de vestibule binnen. De nachtportier salueerde en een piccolo deed de liftdeur open. Bijna op hetzelfde ogenblik klonken er snel achter elkaar, vanaf de straat, twee schoten, onmiddellijk gevolgd door het geluid van een snel wegrijdende auto.

Raffles nam rustig zijn hoge hoed af waarin twee kogelgaten inzaten en zei rustig, terwijl de liftjongen doodsbleek op zijn benen stond te trillen:

— Als het voor mij bedoeld was, dan scheelde het maar een haar of ik was er geweest.

— Zal ik de politie bellen, graaf? stelde de portier voor, die ook erg ge-

schrokken was.

— Laten wij toch niet om zo'n kleinigheid de politie lastig vallen, zei de gewaande graaf Palmhurst een beetje ongeduldig. Wat zou het helpen? De auto is verdwenen en van een nummer heeft natuurlijk niemand iets gezien. Het was misschien maar een kwajongensstreek.

De portier had er zo zijn eigen gedachten over, maar hij hield zijn mond, veel te blij, dat het hotel niet in opspraak zou worden gebracht, en dat die stoïcijnse Brit de zaak zo kalm opnam. De kogels waren plat geslagen tegen het staal van de liftkooi; men zou ze opruimen, dan was alles weer klaar. Die Engelsman had gelijk, men moest zulke dingen niet zo opblazen; het was misschien inderdaad een gewaagde grap geweest en niets meer...

Maar toen de beide vrienden in de kamer van Raffles besloten naar bed te gaan, zei Brand erg ongerust:

— Nu zie je zelf, dat ons leven in gevaar is, Edward, en dat alleen maar omdat die kerels ons lastig vinden. Waarom zouden ze vijanden in ons zien?

— Wel, ik denk dat hun revolverkogels er niet minder hard om zouden aankomen, antwoordde Raffles laconiek. Een browning is een browning, onverschillig waar hij op je wordt afgevuurd. Het schijnt dus wel een heel belangrijke zaak te zijn, Charles, en ik ben blij, dat ik er bij betrokken ben.

— Wat ben je van plan?

— Op de eerste plaats om te gaan slapen. Het is bijna drie uur. Wij zullen echter zo vroeg mogelijk naar het stadhuis gaan.

— Mijn hemel, wat wil je dààr doen? vroeg Brand verwonderd.

— Vragen of ik de tekeningen mag zien, die destijds door de ingenieur van de Metro zijn gemaakt en speciaal de plannen voor het wisselstation onder de Rue Comartin. En tegelijkertijd zou ik daar graag eens ter inzage de tekeningen van de rioleringen willen hebben. En nu wens ik je welterusten. Morgen gaan we aan de slag.

Brand ging hoofdschuddend en allesbehalve gerust door de verbindingsdeur

naar zijn eigen kamer, want die beide revolvergeschoten voorspelden weinig goeds. Hij sliep toch rustig en het was weer Raffles, die hem moest wekken.

— Sta op, neem je bad en ontbijt vlug, zei hij glimlachend. Er is werk aan de winkel. En ik geloof, dat wij zullen moeten verhuizen!

— Waarom?

— Omdat het hotel in de gaten gehouden wordt. Herinner je je de dame van gisteren, met de welluidende naam Estelle Mirafior, wat wel een toneelnaam kan zijn? Zij zit in een kamer van een van de grote huizen aan de overkant van de Champs Elysées, en houdt voor een raam door middel van een Zeisskijker de hoofdingang in het oog, vergetend, dat ik ook wel eens over zo'n instrument zou kunnen beschikken. Het is jammer, Charles, want het is werkelijk een goed hotel, maar wij zullen toch een ander onderdak moeten zoeken, want gisteren schoten zij mis, al was het maar enkele millimeters, maar vandaag zou het wel eens raak kunnen zijn. En ik zou het zonde vinden neergeschoten te worden, zonder een oplossing voor deze zaak gevonden te hebben.

— Maar hoe komen wij dan ongezien weg? vroeg Brand, terwijl hij uit zijn bed sprong.

— O, door een of andere achteruitgang. Dat betekent niets. De portier begrijpt nu heel goed, dat ik in gevaar ben en als ik behoorlijk mijn rekening heb betaald, zal een goede fooi wonderen doen. Wij hebben maar heel weinig bagage en deze keer alleen voor ons zelf te zorgen, want onze brave Henderson past op onze duikboot, aan de Normandische kust en doodt waarschijnlijk de tijd met hengelen en zwemmen.

Brand begon zich woedend in te zeppen, razend, dat zij de vorige avond, na het bezoek aan het beroemde circus van Medrano, juist in die noodlottige trein van de ondergrondse spoorweg moesten stappen. Als de juffrouw van de vestiaire toevallig wat langer getreuzeld had, of wanneer een schoenveter was losgeraakt, of zij hadden onderweg

een sigaret willen opsteken, dan zou de trein juist voor hun neus zijn weggereeden. Maar het leven van de mens hangt vaak van zulke onbenulligheden af, peinsde hij wijsgerig, terwijl het scheermes in snelle hâlen over zijn wangen heen en weer ging.

Hij nam vlug zijn bad, kleeedde zich aan en pakte zijn koffer. Het ontbijt was al heel snel gebruikt, want het was een Franse maaltijd en bestond uit een kop geurige chocolade, met één enkel, klein, knappend broodje. Raffles vertelde hem, dat er al voor alles was gezorgd en dat een taxi bij een van de achteruitgangen klaar zou staan om hen op te pikken. De nachtportier, die pas om acht uur wegging, was erg gevoelig gebleken voor de motieven van graaf Palmhurst en nog meer voor het biljet van duizend franks, dat hem in de hand werd gedrukt.

De taxi stond al klaar, Brand stapte in en Raffles gaf zacht de naam op van een hotel, in het noordoosten van de wereldstad, in de wijk Montparnasse.

Daar lieten zij de chauffeur ergens stoppen en te voet liepen zij met hun koffers een honderdtal meter verder. Zij riepen toen een andere chauffeur en deze bracht hen naar een klein hotel, dat de veelbelovende naam droeg van De Lekkerbek.

Toen zij opnieuw hadden uitgepakt, verlieten zij het hotel en lieten zich met een taxi naar het stadhuis rijden. Er was in heel Europa geen enkele stad van enige betekenis of de grote avonturier had er, onder de een of andere naam, goede connecties onder talrijke kringen van de bevolking.

Hij bezat honderde aanbevelingsbrieven, die hij echter nooit op dergelijke tochten bij zich had. Maar dat was ook meestal niet nodig, want het was gewoonlijk voldoende als hij een naam noemde.

Ook deze keer kostte het hem weinig moeite om de chef van de cartografische afdeling te spreken te krijgen, die hem dadelijk heel terwille was, een bediende stuurde om het gevraagde te halen en de hooggeplaatste, Engelse bezoeker toestemming gaf, de map door

te bladeren, in een grote erker van de kamer.

De kamer, waar deze gelukkige ambtenaar werkte, was als een zaal zo groot en Raffles en Brand konden ongestoord, zij het dan ook zacht, met elkaar praten.

De map was voorzien van een register en het duurde niet lang of het geïnteresseerd oog van Raffles had de oorspronkelijke tekeningen gevonden van dat gedeelte van Parijs onder de grond, waarop stond aangegeven waar de tunnels van de Metro onder de Rue Comartin gegraven moesten worden.

Hij liet glimlachend de zeer duidelijke tekening aan Brand zien, die op dit gebied grote ervaring had en zei:

— Geloof je nu ook niet, dat we dicht bij de oplossing zijn?

— Je wilt zeggen, omdat de Metro-tunnel vlak bij de oude rioleringswerken ligt?

— Inderdaad. Je kunt op deze tekening duidelijk zien, dat er een betonnen muur moest worden gebouwd tussen het oude riool en de tunnel, die anders geen stevige steun zou hebben gehad. Hier en daar zijn openingen, om het wegzakken van het grondwater te versnellen. Die betonnen muur volgt over een lengte van niet minder dan vijftig meter de spoorbaan, dan maakt het riool een bocht, de grond wordt hard en betrouwbaar en de muur is als steun verder niet nodig. Het is, lijkt mij, duidelijk, dat er ergens een verbinding moet bestaan, waarschijnlijk alleen bekend bij de ingenieurs, de opzichters en de werklieden en de meesten van hun zullen het allang niet meer weten. Het was misschien maar een halfsteens muurtje, misschien zelfs niet meer dan een ijzeren dekplaat, maar die geheimzinnige moordenaars hebben dat ontdekt, of hebben het gehoord van iemand en hebben er profijt van getrokken. Ik hoef jou zeker niet te vertellen, Charles, dat het riool van Parijs een bezienwaardigheid is en zich zover uitstrekt onder de stad, dat het als het ware een tweede stad vormt, waarin men heel gemakkelijk kan verdwalen. Lees er *Les Misérables* van Victor Hugo maar eens op na.

Brand had peinzend voor zich uitgekeken en zei nu met zijn blik op de tekening:

— Dan moet die verbinding vlak bij het station liggen, want anders zou de man, die de dode wegsleepte, groot gevaar hebben gelopen, door de volgende binnenrijdende trein te worden vermord.

Raffles klapte de map dicht, bracht ze zelf terug naar de buigende afdelingschef, bedankte hem met een paar woorden en een ogenblik later stonden

de beide vrienden weer op straat, aan de voet van de grote trap van het prachtige, oude Parijse gemeentehuis.

— Wat nu? vroeg Brand.

— Wel, via een telegram, Henderson oproepen, de opening zoeken en proberen te ontdekken, waarom die onbekende vermoord werd, waarom men bang was, dat zijn papieren onder de ogen van de politie zouden komen en wat in die papieren stond. Charles, het kan een opwindend avontuur worden!

HOOFDSTUK III.

HET RIOOL

Het was die avond omstreeks tien uur, toen een kleine sloep, niet veel meer dan een vletje, voorzichtig en snel de Seine afvoer, ongeveer op de hoogte van de pont Neuf.

Er zaten drie mannen in, heel gewoon gekleed, die konden doorgaan voor gemeentewerklui, die nog een of ander laat karweitje moesten opknappen.

Maar bij eventuele ondervraging zouden zij wel wat hebben gestunteld met hun antwoord, want inderdaad waren het John Raffles, Charles Brand en de onverstoorbare reus, de chauffeur James Henderson. De laatste had diezelfde avond, onmiddellijk na ontvangst van het telegram zijn rustig plekje aan de kust van Normandië verlaten, na ervoor gezorgd te hebben, dat de Sperwer, de kleine duikboot van Raffles, die hen een paar dagen tevoren over het Kanaal had gebracht, op een veilige plek en diep onder water verankerd lag.

De reus had zichzelf niet eens afgevraagd, waarom Raffles hem naar Parijs geroepen had, maar was onmiddellijk op de trein gestapt en was naar het hem genoemde hotel gegaan en had zich gewoon present gemeld. Hij zou wel zien wat er nu ging volgen en wat Graaf Palmhurst, alias Lord William Aberdeen, alias Lord Edward Lister, alias John Raffles deed, dat was in zijn ogen altijd goed.

In de schaduw van de hoge oever, op de rechter Seineoever gleed het vletje zacht verder. Het had een buitenboordmotortje, maar dat liet Raffles voor alle zekerheid rusten. Het tij was gunstig en de stroming van de rivier was sterk genoeg, om het bootje vrij vlug stroomafwaarts te voeren.

Zo gleden zij dan langs het prachtige paleis van het Louvre, eerst koninklijk paleis, daarna een van de prachtigste musea ter wereld, toen zagen zij de torens van het Ministerie van Financiën en vervolgens gleden zij onder drie bruggen door en zagen zij het donkere geboomte boven de muren om de Tuin der Tuillerieën oprijzen.

Even voor de Pont de Solferino stak Raffles de hand op, waarop Henderson een platte riem in het water stak zodat het vletje van zijn koers begon af te draaien en de oever nog dichterbij kwam. De nacht was pikdonker en het water werd alleen verlicht door de weerkaatsing van de lantaarns langs de kade.

Het stootkussen schuurde langs de stenen van de lage muur der kade en Raffles boog voorover om een zware, ijzeren ring te grijpen, die in de muur gemetseld was.

Op een paar meter afstand ontdekte Brand het vrij hoge stevige hek van een van die riooluitgangen, zoals Parijs er enige tientallen heeft, die alle op de rivier uitlopen. Deze rioolgangen worden echter helemaal niet meer gebruikt, want Parijs heeft sinds lang een modern rioleringsstelsel en het vuil wordt afgevoerd naar een plek, ver van de grote stad, zoals dat tegenwoordig bijna overal gebeurt.

Men heeft zich echter niet de moeite gegeven al die oude tunnels dicht te gooien, behalve op sommige plekken waar de metro er dwars doorheen gaat en dat doolhof van grote en kleine gangen bestaat nog steeds en vormt een van de bezienswaardigheden van Parijs. Het is weliswaar, dat de toerist

er maar een heel klein deel van te zien krijgt.

Het hek was stevig gesloten, maar Raffles was van plan het te forceren, want hij wilde hier binnendringen.

Het zou een vrij lange tocht worden, maar het was bijna ondoenlijk de verblijfplaats van de geheimzinnige moordenaars te bereiken van het Metrostation af.

Tot een uur in de nacht reden er treinen, dan gingen de zware hekken voor de trappen dicht en het zou levensgevaarlijk zijn, te proberen zich te laten insluiten, want dat moest dan in een van de tunnels gebeuren.

Raffles daarentegen kende dit deel van de riolen als zijn eigen huis. Een paar jaar geleden had zich daar het verschrikkelijke drama afgespeeld, waarbij een apache het slachtoffer werd van de duizenden ratten, die men in dat deel van de onderaardse doolhof vinden kan.

Men hoefde dus alleen maar in noordelijke richting te gaan, om tenslotte uit te komen onder de Rue Comartin. Het spreekt vanzelf, dat Raffles een deel van de middag had besteed met het tekenen van een zeer nauwkeurige kaart, waarop hij de vertakkingen van de metro en die van de rioolgangen had aangegeven.

Raffles was overeind gaan staan in het wankele bootje en terwijl Brand scherp uitkeek, wipte hij op de lage kade, stak die over, en begon onmiddellijk aan het hek te werken.

Het was nauwelijks één meter hoog, want het sloot alleen een zijschacht af.

Op de loskade was niemand te zien, maar heel in de verte bewogen zich wat schaduwen, waarschijnlijk bewoners van een van de schepen, die daar voor anker lagen, grote tjalken, misschien wel afkomstig uit de lage landen aan zee.

Verder lagen er massa's palen, pakken, vaten en kisten.

Maar ook deze goederen lagen zover weg, dat men geen last zou hebben van eventuele bewakers, want de plek was hier erg donker en de smalle stenen

trap naar de kade boven lag veel verderop.

Trouwens, Raffles had nauwelijks een kwart minuut nodig om de zeer eenvoudige afsluiting van het hek te forceren. Dadelijk liet hij een zacht gefluit horen en Brand en Henderson werkten zich op hun beurt op de loswal, na het bootje te hebben vastgemaakt en renden naar het hek toe, dat Raffles al open hield.

Het volgende ogenblik waren zij in de lage tunnel verdwenen.

Op nog geen tien meter afstand van het hek was de lucht al zwaar en beklemmend en moeilijk in te ademen, en dat zou nog wel erger worden.

Zij moesten aanvankelijk gebukt lopen, wat erg vermoeiend was, maar gelukkig bereikten zij een paar honderd meter verder een vertakking, waar de zijschacht een van de hoofdgangen sneed.

De vorm van deze gangen is in heel Parijs bijna dezelfde. De hoofdrioolgang heeft een ovale vorm, zoiets als een ei, op zijn punt, de hoogte bedraagt ongeveer twee en een halve meter, en op zijn breedst 150 centimeters. De medetunnel is iets meer dan twee meter hoog. Door een geul, in het diepste gedeelte, loopt het rioolwater af en aan, weerskanten daarvan bevinden zich smalle looppaden. Die paden zijn vijftig centimeter breed, de geul is ongeveer een meter breed en daarin past precies een platbodem schuitje met heel weinig diepgang, dat op het rioolwater dreef. Met behulp van een vaarboom kon de vuilnisman zich zo vroeger voortbewegen.

De geul was nu droog en heel goed begaanbaar.

De drie mannen hadden hun zaklantaarns aangedaan en nadat Raffles even op zijn kaart gekeken had, gingen zij verder.

Zonder zich te vergissen, wees Raffles de weg en steeds gingen zij verder, in noordelijke richting, ruim een half uur lang, steeds door de hoofdgang, die bijna altijd kaarsrecht verder liep.

Ineens stond Raffles stil en keek Brand glimlachend aan.

Een dof gerommel, dat snel sterker werd, drong tot de drie mannen door en het was alsof de muren en de vloer van de tunnel trilden.

Er was geen twijfel mogelijk, daar naderde in de buurt een trein van de Metro.

Toen het gerommel was weggestorven, zei Raffles:

— Dat was de trein, die door de Rue de Trachet rijdt en die, een kilometer verder, het kruispunt bij de Rue Comartin bereikt. Wij zullen nu wat voorzigtiger moeten zijn en wij mogen niet te veel praten, want nu gaat het gevaarlijk worden. Wij komen nu snel bij het punt, waar deze hoofdgang en de Metrotunnel het dichtst bij elkaar komen.

Zwijgend en voorzichtig gingen zij verder. Om de vijf minuten hoorden zij het dreigend geratel, het gerommel van de trein, maar het werd steeds zwakker, want de rioolgang verwijderde zich weer van de straat, die zoëven werd genoemd.

Plotseling stond Raffles weer stil, nadat zij ongeveer een kwartier hadden gelopen en verscheidene dwarsgangen waren voorbijgegaan en beval snel en fluisterend:

— Lampen uit!

Het duurde niet lang of in de suizende stilte, om hen heen, hoorden zij vreemde klanken, die leken op menselijke stemmen. Het was niet vast te stellen, of het vlakbij of veraf was, want door een zonderlinge acoustieke werking ontstond er een soort echo.

Maar niet alleen hun gehoorzenuwen werden geprikkeld, hun reukorgaan had het hard te verantwoorden en ook het gezicht moest een indruk verwerken, want heel vaag en schemerachtig was in de verte een zwak licht te zien, als van een rustig brandende lamp, die zelf niet te zien is maar door een openstaande deur naar buiten schijnt.

Geruime tijd bleven de drie mannen onbeweeglijk luisteren en kijken, maar er gebeurde helemaal niets. Soms hield het vreemde stemmengeluid als bij toverslag op, om dan plotseling weer te

beginnen. Raffles legde fluisterend uit hoe dit kwam. De mensen, die daar in de verte liepen te praten, verplaatsten zich tijdens hun gesprek en dan hield onmiddellijk de vreemde echo op, die alleen maar optrad als de spreker bij een bepaald punt van de muur stond.

— Wij zijn nu bijna op het punt, waar de beide tunnels het dichtst bij elkaar komen, zei Raffles heel zacht. Wij zullen nu heel voorzichtig verder moeten.

— Vóór wij dat doen, Edward, nog een vraag, fluisterde Brand. Waarom doen wij dit eigenlijk?

— Je vraag komt wel wat laat, Charles, maar ik zal ze toch beantwoorden. Wij doen dit, omdat ik er bijna zeker van ben, dat het ons groot geldelijk voordeel zal opleveren. Ik moet echter toegeven, dat ik werkelijk niet weet, wat ons te wachten staat. In ieder geval zal het goed zijn, als Henderson hier voorlopig achter blijft. Hij loopt hier niet het minste gevaar, want er is geen sprake van, dat de mannen, die hier bij elkaar gekomen schijnen te zijn, dezelfde weg volgen, die wij ons gekozen hebben. Dat had ik moeten zien aan dat stijfverroeste, moeilijk open te breken hek. Verder waren de smalle looppaden langs de rioolgeul met een dikke laag gruis en stof bedekt. Hier heeft vele jaren lang geen mens een voet gezet. Ik weet wel, dat er verderop nog een toegangsweg is, uit oostelijke richting. Waarschijnlijk gebruiken zij die, als zij hier onder de grond bij elkaar komen, waarom weet ik niet, maar ik wil daar juist achter komen.

— Is het mogelijk dat het gewone bandieten zijn, straatrovers, mylord? merkte Henderson op.

— Dat lijkt mij hoogst onwaarschijnlijk, James. Zij werken niet als bandieten, zoals wij die hebben leren kennen. Ik zeg dat niet, omdat zij zo keurig en elegant gekleed waren, want de ergste misdadigers vindt men tegenwoordig juist onder die mensen. Ik ben er echter bijna zeker van, dat zij een van hun hebben gedood uit wraakzucht, om hem te straffen, maar op de eerste plaats om de papieren waarover een van hun het had. Henderson, blijf hier en wacht

tot mijnheer Brand en ik terugkomen. Wij zullen zien wat het is.

De reus was gewend om blindelings te gehoorzamen en zo bleef hij dan in de duisternis achter; hij spande zijn gehoor tot het uiterste in om de voetstappen van Raffles en Lrand tot het einde te volgen. Maar al heel snel hoorde hij niets meer.

Raffles en Brand gingen op de tast verder, ieder aan een kant van de rioolgeul.

Nu en dan liet Raffles een zacht sissend geluid horen en dan stonden zij allebei stil, om te luisteren.

Maar de acoustieke werking had opgehouden, van de stemmen hoorden zij niets meer.

Zij zagen alleen nog maar het stille, rossige schijnsel op een afstand.

Zo hadden zij ongeveer vijf minuten gelopen toen zij aan een knooppunt kwamen.

Hier kwamen vier tunnels samen, of eigenlijk niet meer dan twee, die elkaar schuin sneden en dan weer verder liepen.

Er was hier een soort kelder gevormd tamelijk ruim, met een losplaats voor het vuil en zelfs een paar oude vermolmde banken op de smalle kade, waar misschien vroeger de vuilnismannen uitrustten. Raffles wist, dat hij nu heel dicht bij de tunnel moest zijn, waar de treinen van de Metro door joegen.

Inderdaad begon hier de betonnen, bijna een meter dikke muur, die de metalen tunnelbuis moest steunen.

Met een vervaarlijk gerommel en een geweldig gedreun van de muur raasde daar al een trein voorbij en de twee mannen hoorden zelfs duidelijk door de muur heen het knarsen van de remmen, die werden aangezet, toen de trein het station Comartin naderde.

Een van de vier tunnels was afgesloten met een zwaar, houten schot en in dat schot, dat van de vloer tot de zoldering reikte, en van muur tot muur, was een opening van ongeveer een voet in het vierkant en door die opening straalde licht naar buiten, zodat de twee mannen nu erg voorzichtig te werk moesten gaan. Want nu en dan werd

die stralenbundel onderbroken, wat zou verklaren dat er iemand tussen de lichtbron en het vierkante venstertje in de wand ging staan.

Hier was dus blijkbaar de plek, waar die geheimzinnige mannen een soort kamer hadden gemaakt van een gedeelte van de tunnel.

Het raam was niet van glas voorzien en de twee vrienden konden dan ook tamelijk duidelijk de stemmen van een paar mannen horen, die enigszins opgewonden met elkaar spraken.

Het was echter onmogelijk op die afstand te verstaan, wat zij zeiden. Een paar keer slechts hoorden zij de vloek « Caramba ».

Het was gevaarlijk dicht bij het schot te komen, want dan zouden zij in het volle licht komen te staan. Raffles dacht na over de beste manier om iets meer te weten te komen van wat daar achter dat schot besproken werd, toen er iets gebeurde, dat hem die moeite verder bespaarde.

Hij had een stap naar voren gedaan en op hetzelfde ogenblik klonk een door-dringend belgeratel.

Zijn voet zakte iets naar beneden en hij begreep dadelijk, dat hij onvoorzichtig was geweest.

Hij kon nog een waarschuwend schreeuw laten horen, zodat Brand met een sprong achteruit kon springen en toen vloog er in het schot een deur open en zes mannen, allen gewapend, kwamen naar buiten gestormd, in het volle licht van de lamp binnen. Raffles had zijn revolver getrokken, maar voor hij er gebruik kon van maken, of zelfs nog goed wist of hij wel zou schieten, was hij al omringd door het half dozijn mannen en hij zag wel in, dat hij hoogstens eenmaal de trekker zou kunnen overhalen en dat het dan met hem gedaan zou zijn.

Zonder dat er ook maar één woord gezegd werd, drongen de zes mannen het vertrek weer binnen, dat voorzien was van een aantal eenvoudige meubelen, een tafel in het midden onder de sterke lamp en een achttal stoelen. Het is eigenlijk moeilijk van een vertrek te spreken, want achter het houten schot

liep de donkere tunnel weer eindeloos verder.

Raffles zag aan die tafel nog twee mannen zitten, waarvan er een 'n soort masker droeg, bestaande uit een lange, tot boven de mond reikende muts van zwarte zijde, met een paar kleine oog-gaten en die veel leek op de kappen,

die de ter dood veroordeelden in de middeleeuwen opkregen, even voor zij de treden van het schavot moesten beklimmen. Verder droeg hij een keurig costuum en scheen totaal niet verbaasd of zelfs maar verontrust te zijn door het plotselinge alarmsignaal of door de komst van de gevangene.

HOOFDSTUK IV.

IN DIENST DER REVOLUTIE

De man leunde achteloos achterover in zijn stoel en blies juist een geurig wolkje uit, naar de fijne sigaret, die hij tussen zijn blanke vingers hield. Zelfs in de situatie waarin hij zich bevond, merkte Raffles direkt zijn prachtige, diamanten ring, die de man met het zijden kapje aan de ringvinger van zijn rechterhand droeg.

Onder het bereik van zijn hand stond een ijzeren kistje, waarvan het deksel was opengeslagen. Het leek gevuld te zijn met bankbiljetten en goudgeld, sommige los, andere waarschijnlijk zich bevindend in keurige rolletjes, gewikkeld in grijs papier.

Verder lag er een portefeuille voor hem, een aantal losse brieven en andere in enveloppen.

Aan zijn linkerhand zat een man, die heel wat minder goed gekleed was en die Raffles met duistere blikken aankeek. Hij had een breed gezicht en hele donkere ogen. Hij was ongemaskerd.

Dit heerschap was juist bezig zijn gebit schoon te maken met behulp van een gouden tandenstoker, zonder echter Raffles één moment uit het oog te verliezen.

De kerels, die Raffles gegrepen hadden duwden hem tot voor de tafel. De kerel met de tandenstoker zei heel bedaard, in het Portugees:

— Dat is de man. Hij was het, die gisteren op het perron was en die wij tot aan het hotel gevolgd zijn.

Ofschoon Raffles deze taal niet sprekende hij er voldoende van om de algemene strekking van een gesprek in die taal te kunnen volgen.

De man, wiens gezicht achter het masker niet te zien was, deed een trekje aan zijn sigaret, blies de rook uit en

vroeg toen heel rustig in het Frans:

— Wie ben je, en waarom bemoel je je met onze zaken? Ben je soms van de politie?

— Nee mijnheer, antwoordde Raffles. Ik ben alleen maar erg nieuwsgierig.

— Nieuwsgierigheid kan in sommige gevallen uiterst gevaarlijk zijn, zei de man met het masker langzaam.

Raffles keek even naar de mond van de man, met de smalle, dunne, wrede lippen en gaf toe:

— Dat is juist, mijnheer. In sommige gevallen kan nieuwsgierigheid de dood betekenen. Maar wat zal ik u zeggen, het is een ingeworteld kwaad bij mij en ik zie geen kans meer om het te genezen.

— Je was gisteren op het perron van de Metro toen dat ongeluk gebeurde?

— Ja, daar was ik getuige van. Ik zag hoe een man langzaam in elkaar zakte.

— Hoe zou die man wel om het leven gekomen zijn, denk je? Wacht even, laat twee mannen de deur bewaken. Wat staan jullie daar te kijken? Moet de zaak mislukken, waarvoor ik jullie in dienst heb genomen?

De man met het masker was zich zelf in de rede gevallen en had daarbij Portugees gesproken. Hij was er vast van overtuigd, dat die man daar, die weinig op een Fransman leek, zeker ook geen Portugees zou verstaan.

Raffles antwoordde heel rustig op zijn vraag:

— Ik denk, dat hij vermoord is, door een deskundige, die hem op de juiste plaats getroffen heeft, ondanks het ge-

drang om hen heen.

De gemaskerde legde langzaam zijn sigaret uit de hand, op de rand van de tafel en boog zich wat voorover, om Raffles scherp aan te kijken.

Daarna vroeg hij:

— Gaan je vermoedens soms nog verder?

— Wel, ik vond het erg vreemd, dat de dode zo plotseling verdween en dat heb ik willen onderzoeken.

— Je hebt in je hotel de naam van graaf Palmhurst in het gastenboek geschreven, zo heeft mijn vriend, hier naast mij, gerapporteerd. Is dat je werkelijke naam?

— Laten we zeggen, dat het een pseudoniem is, omdat ik liever incognito reis.

— Hoe is je werkelijke naam?

— Die wil ik liever niet openbaar maken. Wat doet dat er toe? Ik ben in uw macht. Laten wij geen tijd verknoeien en zeg mij vlug wat u met mij van plan bent.

— Wel, dat zal voor een groot gedeelte van je zelf afhangen, mijnheer bemoeial, antwoordde de gemaskerde. Je denkt, dat die arme man op het perron vermoord is. Je hebt hem plotseling zien verdwijnen. Wat zijn je conclusies? Geloof je, dat ik een bandiet ben en het om zijn geld deed?

Raffles liet even zijn blik over de gestalte van de man gaan, over zijn goed gevormde handen, de diamanten ring, de keurige kleren en antwoordde toen:

— Uw uiterlijk geeft mij in deze tijden weinig houvast op dit punt. De ergste, gevaarlijkste bandieten zien er dikwijls uit als echte salonhelden, geparfumeerd en gemanicureerd. Maar uw stem klinkt beschaafd. U bent waarschijnlijk een beschaafde Portugees, zou ik zeggen. Intussen, de portefeuille, daar voor u, is van de dode man, want ik heb ze hem in de coupé van de Metro uit zijn borstzak zien halen. Verder vermoed ik dat deze man te vroeg vermoord is, als ik mag afgaan op de waarschuwingskreet, die aan zijn verdwijning voorafging en die waarschijnlijk door u is gegeven. U hebt geen kans gezien om de portefeuille te roven,

terwijl vreemden om u heen stonden, maar om de dode te laten verdwijnen, leek u niet zo moeilijk. En nu ik weet, wat ik weet, kom ik tot dezelfde conclusie. Inderdaad zijn wij hier vlak bij het perron van de Rue Comartin.

De man met het masker staarde Raffles roerloos aan en deze kon door de gaten heen zijn zwarte ogen zien fonkelen. De mondhoeven gingen naar beneden en even kwamen de scherpe, witte tanden te zien. Een ervan, in de bovenkaak, uiterst rechts, was met goud geplombeerd. Ook dit ontging Raffles niet.

Toen begon de man met de zijden hoofdkap weer langzaam te praten. Zijn stem had een onaangename, wat hese klank.

— Luister eens goed, onbekende indringer. Je wetenschap zou je wel eens duur kunnen komen te staan. Wij zijn bezig met een zaak, die de grootste voorzichtigheid vereist en om te beginnen heeft jouw bemoeizucht ons gedwongen, deze schuilplaats prijs te geven. Want, als we je vrij lieten, zou je zeker onmiddellijk de politie waarschuwen?

— Misschien, als ik nog meer wist. Maar in ieder geval zou ik dat niet eerder doen, dan wanneer ik u had leegggeschud. Dat ijzeren kistje daar oefent een bijzondere aantrekkingskracht op mij uit.

— Wel, alle duivels... barstte de kerel naast de gemaskerde los, maar deze keek hem aan en de man hield verschrikt zijn mond, na iets onverstaanbaars te hebben gebromd.

— Wie of wat je ook mag zijn, eerlijk ben je, ging de gemaskerde man verder. Zo, een dief dus. Een doodgewone dief.

— Nu, niet zo heel erg gewoon, verdedigde Raffles zich met een flauwe glimlach. Maar dat doet er ook niet toe. U en uw helpers hebben een man vermoord en dat is al heel erg, maar er kan een bepaalde reden, ja een zekere verontschuldiging voor zijn. Ik weet niet alles, maar die brieven daar zouden waarschijnlijk heel wat aan het

licht brengen, als ik ze in mijn handen had.

De gemaskerde tippte de as van zijn sigaret op de grond en viel plotseling heftig uit:

— Die man was een verrader, een schurftige hond. Hij was een rotte plek in de vrucht van onze goede zaak.

— Aha, het begint mij te dagen! riep Raffles uit. Portugese revolutionairen! En hier in Parijs wordt een aanslagje beraamd op het leven van een hoge uitgeweken diplomaat, die in de toekomst uw plannen in Portugal zou kunnen dwarsbomen. Als men de brieven, die daar voor u liggen op het politiebureau of het ziekenhuis op de dode had gevonden, dan zou waarschijnlijk alles voortijdig ontdekt zijn. Daarom moest hij zo snel verdwijnen. Een van uw mensen was te vlug geweest en stak hem neer, voor u, die net als ik, zijn portefeuille en de brieven had gezien, had kunnen waarschuwen. Heb ik het goed gezien?

— Inderdaad, antwoordde de ander afgemeten.

— De revolver of het water, patroon? vroeg een schorre stem, vlakbij Raffles. Deze keek in een erg gemene tronie, met een laag voorhoofd, kleine, stekende ogen en flaporen.

— Niet zo haastig, alsjeblijft, zei de gemaskerde kalm. Wij hebben gelukkig de gelegenheid, deze zaak uit te pluizen en over acht uren is de vrucht rijp en is alles gelukt. Wij kunnen hem zolang hier opsluiten en daarna kan hij met zijn brutale nieuwsgierigheid voor mijn part naar de duivel lopen.

Er ging een dreigend gegrom door de kring, Raffles keek even rond. Er waren een paar mannen, klein van stuk, heel goed gekleed en met een donker uiterlijk, die waarschijnlijk Portugezen waren. De anderen zagen er vrij haveloos uit; Raffles had hen zacht onder elkaar horen praten, en naar hun taaltje te oordelen waren zij onvervalste, Parijse Apachen.

Wat konden die te maken hebben met Portugeze revolutionairen.

Zonder twijfel bewezen zij de man met het masker bepaalde diensten, maar

wat kon dat zijn? Waren zij misschien aangenomen om lastige of gevaarlijke tegenstanders in het oog te houden en, als het moest, uit de weg te ruimen?

Ook was het echt niet onmogelijk, dat hun revolutionaire ideeën geïnspireerd werden door iets tastbaars. Misschien was de hele troep in dienst van een revolutiegroepering in Portugal, die het aan de chef overliet de manier te bepalen, waarop hij aan geld kwam, nodig om een krachtige actie tegen de gevaarlijke elementen van het huidige regime te voeren.

Hoe dan ook, het was een vreemd troepje en Raffles was er nog niet helemaal zeker van wat er met hem zou gebeuren toen de aandacht werd getrokken door een zachte, welluidende stem, die de opmerking maakte:

— Wel, kijk eens aan, ik geloof werkelijk, dat wij hier met een oude kennis te doen hebben.

Uit het donker van de lage tunnel, was langzaam een vrouw dichterbij gekomen, in een smaakvol modieus avondtoilet met goudblond haar en violetgroene ogen, die soms als barnsteen konden schitteren.

Zij liep rustig door tot vlak bij Raffles, met haar sigaret in een gouden pijpje. Haar ogen boorden zich in de zijnen, toen zij, met een helder lachje verder ging:

— Maar dat is sterk, ik vergis mij niet. Het is onze grote vriend John Raffles. Herken je mij, mijnheer Ahasverus? Weet je wie ik ben, weldoener?

— Mevrouw, 't zou niet erg hoffelijk zijn, als ik zei, dat ik uw gezicht ooit heb kunnen vergeten, antwoordde Raffles sarcastisch. Ik meen dat het al een poosje geleden is, dat wij elkaar voor het laatst zagen onder vrij onaangename omstandigheden voor u, want direkt daarna bracht men u naar een plek, waar gij u geen zorgen hoefde te maken om huishuur of eten. Wie zou Marie Chaloupez, of beter Gouden Helm kunnen vergeten? Een van de meest beruchte dievenmeiden van Parijs, die men bij voorkeur aan de toeristen laat zien, een van de gevaarlijkste vrouwen, die ik op deze schone aarde ken?

— Nog altijd even arrogant, niet-waar? Nog steeds dezelfde sarcastische spot. Nu, misschien spijt het je wel eens, vriend, dat je mij toen niet anders behandeld hebt. Ik heb gehoord van vrouwen, die van hun kinderjaren af onder ons edelvolk (in de hoeveelheid worden dieven en zakkenrollers zo genoemd) hadden doorgebracht, en die jij, om zo te zeggen, hebt bekeerd. De liefde, hé? Ha ha! Maar zo ben ik niet, hoor? Man, man, ik zou je met plezier kunnen ophangen aan de eerste de beste lantaarnpaal. Als hij maar hoog genoeg en het touw maar stevig was.

Alle mannen in de kelder hadden met stijgende verbazing geluisterd, totdat de man met het masker, met iets van bewondering in zijn stem uitriep:

— Is het echt waar, Marie, is hij de bekende Engelse avonturier? Ben je er zeker van?

— Zo zeker, dat ik stomverbaasd ben, dat jullie hem in handen hebt weten te krijgen, want als je het mij vraagt, houd ik jullie op een paar uitzonderingen na, niet voor de snuggersten. Daar zullen jullie wel het nodige geluk bij gehad hebben. Wat ga je met hem doen, Gomez?

— Je maakt het mij niet erg gemakkelijker, nu je hem hebt ontmaskerd. Maar ik voel mij in ieder geval niet geropen, nu in mijn land de zaak op doorbreken staat, de politie een handje te helpen. Mijn eigen zaken gaan voor, en dat zijn de zaken van mijn land, van mijn partijgenoten. Wij zullen hem hier nog acht uren vasthouden en dan kan voor mijn part de politie gewaarschuwd worden.

— Laat dit maar aan mij over, Gomez. Bemoei jij je maar met dat zaakje in Portugal. Een paar van je helpers zullen hem beslist wel herkennen, net als ik. Maar niemand van deze jongens heeft hem ooit gezien. Je kunt gerust je gang gaan.

— Hoe zit het met de poen? vroeg dezelfde schorre stem, die Raffles niet al vlakbij zijn oor had gehoord. Laten we even bij de zaken blijven.

De man, die met de naam Gomez was aangesproken, trok het ijzeren kistje

naar zich toe, pakte er wat bankbiljetten uit, die hij zwijgend onder de mannen begon te verdelen, sloot toen het kistje weer, keek op zijn horloge en zei, terwijl hij opstond:

— Ik ga nu weg en dit zal wel de laatste keer zijn geweest, dat wij bij elkaar kwamen. Jullie hebben allen je plicht gedaan en ik dank jullie namens mijn partij. Als de aanslag, als de zaak daar lukt, dan krijgen jullie de extra beloning, waar ik al over gesproken heb. Jullie weten niet wie ik ben, behalve Marie en zij heeft reden genoeg om haar mond te houden. Ik hoop, dat wij succes zullen hebben, want wij dienen een rechtvaardige zaak.

De man met het masker had dit op een ernstige toon gezegd, ja zelfs diep ontroerd, maar alleen de twee Portugezen bogen even hun hoofd, blijkbaar sterk onder de indruk, de anderen grinnikten zacht en Raffles begreep dat die hele republikeinse zaak in Portugal hun geen steek interesseerde en alleen hun diensten aan het komplot hadden gegeven, omdat er goed voor betaald werd.

Raffles hoopte dat Gomez met zijn beide voornaamste luitenanten zou vertrekken door het onzichtbare deurtje in het schot en zo in handen zou vallen van Brand en Henderson, maar na vlug de brieven bij elkaar te hebben geveegd, liep de Portugees met zijn twee metgezellen de donkere tunnel in, zonder ook nog maar een keer om te kijken naar de achterblijvenden.

Marie Chaloupez keek hen na, met een spottende uitdrukking in haar groene ogen terwijl zij stil door bleef roken totdat er niets meer van de drie mannen te zien was.

Toen draaide zij zich op haar hielen om en zei in het algemeen:

— Nu, dat hebben wij weer gehad. Mijnheer de Portugees bekijkt ons niet meer, nu jullie het vuile werkje hebben opgeknapt. Waar gebeurt het ergens?

— Monte Carlo, antwoordde een van de mannen onverschillig, daar komt hij om te...

Een por in zijn zij van een van zijn makkers legde hem plotseling het zwijgen op.

— Hou je kop toch, oud wijf, siste de man, die hem de stomp gegeven had. Of heeft mijnheer misschien niet gemerkt, dat er een vreemde bij staat?

— Die? zei het slachtoffer met een lange verbaasde uithaal. Bedoel je Raffles? Mag hij het soms niet horen? Laat ik je dan maar vertellen, Gontran, dat het er echt niet op aan komt of hij het hoort of niet, want ik ben bang, dat zijn eindje heel dichtbij is. Wat denkt jij ervan, Goudhaar?

— Een uur, op zijn hoogste, antwoordde de vrouw volmaakt kalm terwijl ze naar de punten van haar prachtige schoentjes van slangenleer keek. Maar wij zullen eerst op Jean Ledoux

wachten, op de chef, die maar moet beslissen. Bindt hem in ieder geval zijn handen op de rug, anders heb ik aan jullie met zijn vieren nog niet genoeg om hem hier te houden. Jean had nog iets te doen, maar hij heeft beloofd te komen. Hij had officieel afscheid willen nemen van Gomez, maar die schijnt daar geen behoefte aan te hebben gehad.

Zij keek even toe, hoe de bandieten Raffles bonden en haar roofdierogen schoten letterlijk vonken, toen zij hem toebeet:

— Men heeft je al heel wat keren laten ontsnappen, Raffles, en om allerlei redenen, maar bij mij zullen je kunsten niet helpen. Als de duivel dit weerzien bewerkt heeft, dan moet ik hem uit de grond van mijn hart bedanken.

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIMSCHRIFT

Raffles had al heel wat keren in echt doodsgevaar verkeerd. Het beroep vol gevaren, dat hij gekozen had, bracht dat nu eenmaal mee. Langzamerhand was hij aan die toestand gewend geraakt, hij wist dat ieder ogenblik zijn laatste kon zijn, want zijn vijanden waren bijna niet te tellen en daarom bleef hij onder alle omstandigheden volkomen kalm. Hij had geleerd de dood moedig onder de ogen te zien. En nu was hij des te rustiger, omdat de vrouw hem nog een uur in het vooruitzicht had gesteld. In een uur kan er heel wat gebeuren. Hij had geen wapens, dat is waar, en hij was gebonden, hij werd in het oog gehouden door vier desperado's, die tot alles bereid waren, maar daartegenover stond dat in een van de donkere riooltunnels twee beproefde vrienden waren, die wel ergens op de loer zouden liggen, klaar om onmiddellijk op te treden. Hij wist dat hij van Marie Chaloupez geen genade te verwachten had. Zij was volkomen bedorven, alleen maar knap van uiterlijk, die de vriendin was geweest van een van de leden van de bende van Bonnot, die later zijn hoofd onder het mes van de guillotine had moeten leggen, toen zij eigenlijk nog maar een kind was. Daarna was zij betrokken geweest bij een paar opzienbarende berovingszaken en het was Raffles geweest, die op een na haar laatste vriend onschadelijk had weten te maken. Die ontmoeting had aan drie bandieten het leven gekost, terwijl meer dan een dozijn anderen voor kortere of langere tijd in de gevangenis terecht kwam. En van dat ogenblik af had zij gezworen zich op hem te wreken.

Raffles wist zeker, dat hij haar nauwelijks drie maanden geleden in Londen had gezien in de plezierwijk van Soho. Wat ze toen deed wist hij niet, maar het zal wel niet veel goeds geweest zijn. Nu was zij weer in Parijs, zij scheen weer een nieuwe beschermer te hebben ge-

vonden, die zij Jean noemde.

— Vertel mij eens, wat doe jij eigenlijk hier? begon zij na een poosje, op de beminlijkste toon van een gastvrouw, die in haar eigen salon zit.

— Wel, ik was aanwezig bij de wonderlijke verdwijning van de man, die jullie vermoord hadden en ik ben nu eenmaal ontzettend nieuwsgierig uitgevallen. Dat zal mij nog eens duur komen te staan.

— Daar ben ik ook bang voor, zei Marie Chaloupez droogjes. Zij hief haar arm en haar hand met het pijpje omhoog en de gouden ringen om haar pols rinkelden, de gouden plaatjes, waarmee haar avondjapon hier en daar versierd was, schitterden. Zij leek net een prachtige, gevaarlijke slang.

— Wij moeten alles aan de voorzienigheid overlaten. Misschien sterf ik vannacht, misschien ook niet. Mag ik nu ook iets vragen?

— Ga je gang, we hebben nog wel drie kwartier de tijd, denk ik. Als je het goed vindt, ga ik erbij zitten.

Zij liep naar de tafel en ging daarop zitten, schommelend met haar ene been.

— Wat is die mijnheer Gomez eigenlijk voor iemand?

— Heb je dat nog niet eens kunnen ontdekken? Ik dacht dat je zo verbazend slim was. Een soort revolutionair, geloof ik. Of gewoon maar een republikein, die alle eventuele regeringspretendenten uit de weg wil ruimen.

— Maar, welke hulp kon hij dan in 's hemelsnaam verwachten van ordinair schurken als jullie?

— Er moeten bij zulke ondernemingen dingen gedaan worden, die de samenzwervers zelf niet durven doen. Er moeten verraders uit de weg worden geruimd, er moeten papieren gestolen worden uit een ministerie en nog meer van die kleinigheden. Hier in Parijs zitten heel wat vrienden van het oude regime, die lastig konden worden. Het had

maar een haar gescheeld of de kerel, die nu ergens in de Seine drijft, zou het hele zaakje hebben verraden.

— Dat klinkt heel interessant. En mijn nieuwsgierigheid is wel ongeveer voldaan. Alleen zou ik willen weten waar en wanneer de aanslag plaats moet hebben, die voor de republikeinen zo belangrijk schijnt te zijn.

— Dat vertel ik je toch maar liever niet, Raffles. Je komt hier niet levend vandaan, als er nog rechtvaardigheid bestaat, maar... men kan nooit weten.

Raffles maakte een lichte bulging, om te bedanken voor een compliment en zei toen:

— Ik kan mij uw standpunt wel indenken. Nu, als er dan geen wonder gebeurt, dan heeft dus die arme invloedrijke politicus zijn langste tijd geleefd.

Het bleef even heel stil en toen klonk de stem van Gontran:

— Wat zou je er van zeggen, Marie, als we er maar dadelijk een eind aan maakten? Er is iets in zijn ogen, dat mij helemaal niet bevalt. Hij ziet er uit alsof hij ons allemaal voor de gek houdt.

— Niet voordat Jean hier is, antwoordde de vrouw kortaf. Hij is de chef en wij mogen niets doen zonder zijn goedkeuring.

— Als je daar maar geen berouw van krijgt, mompelde de bandiet.

— Waar ben je dan bang voor? Hij is toch ongewapend? Hij is toch goed geboeid? vroeg Marie.

— Maar « dat » ben ik nu niet, zei Raffles, en op hetzelfde ogenblik kwamen bliksemsnel zijn handen van achter de rug te voorschijn, greep de vrouw om de bovenarm en trok haar tot vlak voor zijn borst.

— Je vrienden kunnen niet eens een behoorlijke knoop leggen, Marie Chaloupez. Denk er wel aan, dat jullie dit schone vrouwenlichaam eerst moeten doorboren, voor je mij raakt, mijnheren, bandieten.

Het touw, waar hij mee gebonden was geweest, was achter Raffles op de grond gevallen en met de voet schopte hij het weg. Hij had al die tijd met zijn gezicht naar de lamp gestaan en zonder dat iemand iets had gezien had

hij het slecht geknoopte touw weten los te maken.

De vier bandieten brulden van woede en hielden hun brownings en revolvers op Raffles gericht, maar geen van hun durfde schieten, uit vrees de vrouw van de chef te raken, die daar doodsbleek, half bewusteloos van angst en schrik tegen de borst van de man hing, die zij had willen doden.

— Niet schieten, niet schieten, krijste zij met een stem, die nauwelijks menselijk was.

Toen bedachten de schurken een andere taktiek. Twee van hun verlieten hun plaatsen en probeerden in een wijde boog opzij van Raffles te komen; op die manier zouden zij hem van opzij een kogel door het lichaam kunnen jagen.

Raffles doorzag deze taktiek echter onmiddellijk en schoof snel naar het houten schot toe, de vrouw, als een geliefde, met zich meeslepend. Het was onmogelijk voor haar zich te bevrijden uit de ijzeren greep van zijn vingers. De haat was van haar gezicht verdwenen, ook de geveinsde onverschilligheid, die plaats had gemaakt voor een uitdrukking van doodsangst.

Met zijn rug naar het schot, schopte Raffles met zijn hiel tegen het hout en riep zo hard hij kon:

— Komt helpen, vrienden.

Raffles had het nauwelijks geroepen of de bandieten begonnen als gekken en op goed geluk op het houten deurtje te vuren, waar alle kogels glad doorheen gingen. Het schieten werd onmiddellijk beantwoord en met een doffe kreet viel een van de bandieten neer, met een kogel midden in zijn voorhoofd.

Een tweede kreeg een wond in de rechter borst en zakte in elkaar.

Toen gaven de twee anderen het op en renden als bezetenen de donkere tunnel in.

Marie moest hun voetstappen wel horen, hoewel zij met haar rug naar het vertrek stond en haar gezicht werd vaal. Haar ogen werden dof. Het was haar bijna niet mogelijk, zich staande te houden, overdonderd door een gevoel van

machteloze haat en bittere teleurstelling.

Er klonk een fel gekraak en een derde deel van het schot spleet open, alsof er een kudde olifanten doorheen was gebroken.

En toch was het alleen maar James Henderson, de geweldenaar, de trouwe chauffeur van Raffles, die zich met zijn schouders tegen de versperring gegooid had.

Hij werd op de voet gevolgd door Brand, met een nog rokende revolver.

Toen pas liet Raffles de vrouw los, met de woorden:

— Ik hoop dat ik je niet al te veel pijn heb gedaan, Marie Chaloupez. Ik hoop het echt. Maar ik moest wel, want het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Je kunt nu je vrienden wel volgen, als je wilt. Ik heb echt geen zin, mij verder met je te bemoeien.

Als verdwaasd, bijna verdoofd onder die plotselinge tegenslag wankelde de vrouw achteruit, draaide zich toen om en plotseling holde zij weg, het donkere gat van de tunnel in, alsof zij door de duivel achterna werd gezeten.

— En laten wij zelf nu maar niet langer hier blijven, zei Raffles. Over een half uur komt er een zekere Jean hier en dan kunnen wij maar beter ver weg zijn. Ik hoop van harte dat de Portugese republiek met zijn veelbelovende kistje nog niet al te ver uit de buurt is. Heb je iets kunnen horen van het gesprek, Charles?

— Alleen het laatste stuk. Ik ben natuurlijk onmiddellijk Henderson gaan halen. Zou het waar zijn, van die grootsse politieke moordplannen?

— Daar lijkt het tenminste veel op.

— Maar dat moeten wij toch zien te verhinderen. Dat is afschuwelijk! Er moet een telegram naar Parijs!

— Het is de vraag of een telegram naar Parijs iets zou uitrichten, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. De bewuste persoon bevindt zich niet in zijn hoofdstad, maar reist incognito, ergens in het zuiden van Frankrijk, onder een aangenomen naam. Niemand weet precies waar hij zit.

Brand maakte een wanhopig gebaar

en riep uit:

— Men moet toch in Parijs weten waar hij is. Wij moeten toch iets doen. Alleen het idee al dat wij zouden toezien hoe een man lafhartig wordt vermoord, alleen omdat hij zich misschien druk maakt om zijn land.

— Wij zullen er hier op deze plek maar niet verder over praten, Charles, zei Raffles. Het ogenblik is er allesbehalve geschikt voor. Maar ik geef toe, dat een moord, waarbij dikwijls heel wat onschuldigen vallen, tenminste als er bommen gebruikt worden, de zaak in bijna alle gevallen eerder slechter dan beter maakt. Maar wat heeft Henderson daar opgeraapt?

De reus had eerst de doden en de gewonde bandiet eens bekeken, met evenveel ontzag alsof zij konijntjes waren, opgehangen voor het raam van een poelier en was toen eens gaan rondkijken in de rare kamer.

Bij een van de tafelpoten had hij een vierkant stukje papier gevonden en het opgeraapt.

Hij kwam het op de vraag van Raffles dadelijk brengen, terwijl hij de opmerking maakte:

— Dat is zeker Hebreeuws, mylord of Sanskriet of misschien wel Chinees, het zijn allemaal rare figuurtjes en ik vind er kop noch staart aan.

Raffles had nauwelijks naar het papiertje gekeken en naar de wiskundige figuurtjes, kruisjes, cirkels, vierkantjes, streepjes, punten en ovalen, waarmee het bedekt was gezien of hij zei kortaf:

— Geheimschrift. Niet eens zo ingewikkeld en vrij primitief. Deze dingen zijn veel gemakkelijker op te lossen dan de geheimschriften, die met een bepaald getal als sleutel werken. Ik denk, dat ik het binnen een kwartier heb opgelost. Maar laten wij dat maar liever buiten dit doolhof van tunnels doen.

— Hoe komt dit vodje papier hier?

— Wel, dat is duidelijk, Charles. Het is op de grond gefladderd, toen onze Portugese samenzweerder net de portefeuille doorzocht van de man, die hij zonder een spoortje gewetensbezwaar uit de weg heeft laten ruimen, omdat

hij de zaak dreigde te verraden. Mensenlevens, beste kerel, tellen voor zulke fanatieke heethoofden nu eenmaal niet mee. Het doel heiligt de middelen. Aan dat gevaarlijke dictum klemmen zij zich vast. Hoe is het met de gewonde, James?

— Dat hangt er vanaf hoe men dat bekijkt, antwoordde de reus. Ik voor mij zou zeggen: Prachtig, want hij haalt de ochtend niet, maar als hij getrouwd is, zou zijn vrouw misschien zeggen, dat hij er ellendig aan toe is. Hij heeft een schot door de rechter borst.

Zonder iets te zeggen, schoof Raffles de reus opzij, liep naar de gewonde toe en bukte zich over de man heen.

Op hetzelfde ogenblik haalde deze met moeite een browning uit de holte van zijn knie, waar hij het kleine wapen verborgen had, richtte het op Raffles' borst en schoot. Maar het bloedverlies had hem verzwakt en liet zijn hand trillen; de kogel vloog rakelings langs het hoofd van Raffles.

De gewonde haalde opnieuw de trekker over, maar zonder resultaat sloeg de stalen pen tegen het lege magazijn.

Met een kreunende zucht liet de bandiet zijn arm zakken en sloot de ogen.

Alsof er niets gebeurd was, maakte Raffles de kleren van de man los, onderzocht de wond, scheurde het fijne overhemd dat de bandiet droeg in repen, maakte wat pluksel en verbond de wonde zo goed als dat onder de gegeven omstandigheden mogelijk was.

Terwijl hij dit deed, sloeg de man langzaam de ogen weer op en keek Raffles aan met een blik, die hij nooit zou vergeten. Er lag iets in van brandende schaamte, van enorme verbazing en van de onderworpenheid van een hond, die voedsel kreeg terwijl hij slaag verwachtte.

Toen raakte de schurk buiten bewustzijn; Raffles stond op en zei:

— Als die anderen niet te lang weg blijven, kan de man gered worden.

— De ellendeling schoot op je! riep Brand, die doodsbleek was geworden.

— Inderdaad, maar hij miste, antwoordde Raffles. En nu weg, want de

tijd dringt.

Raffles had het papiertje met de vreemde tekens bij zich gestoken en de drie mannen verlieten nu haastig de plek, die Raffles bijna noodlottig was geworden.

Zij liepen terug door de zijtunnel, volgden het hoofdriool en bereikten het ijzeren hek in de kademuur. Uiterst voorzichtig kropen zij naar buiten, want het was mogelijk, dat de benedeider deze uitgang kende, en de tijd had gehad, er een wachtpost neer te zetten.

Maar er was niemand te zien. De nacht was nog pikdonker.

Het vletje lag nog op dezelfde plaats; zij stapten erin en lieten zich ongeveer een kilometer met de stroom meedrijven, nu en dan bijsturend met de riemen, totdat zij het bootje meerden aan een van de steigers van de bekende rivierbootjes, « Vliegen » genoemd.

Zij klommen het trapje op naar de Seinekade en vonden al heel vlug een taxi, die hen naar een bescheiden hotel in de buurt van het Trocadero bracht.

Nauwelijks was hij op zijn kamer, of Raffles haalde het papiertje te voorschijn. Hij steunde zijn kin op zijn handen, bedekte daarbij zijn oren met zijn handen en sloot nu en dan zijn ogen.

Brand keek toe en durfde nauwelijks ademhalen.

Er waren nauwelijks ongeveer twintig minuten verlopen, toen Raffles naar zijn potlood greep en op hetzelfde papiertje een paar woorden krabbelde.

Hij stond op en gaf zwiiggend het papier aan Brand, die hardop las:

Attentie. Zeven mei Monte Carlo. Hij zal in de speelzaal zijn Roulette-tafel. Door het zesde raam van de deur. Iepenboom. De Wreker.

— Wat betekent dat? vroeg Brand geschrokken.

— Het betekent, beste kerel, dat het vandaag de vijfde mei is en dat ik bang ben dat wij een zeer korte nachtrust zullen kunnen permitteren. Over zes uur moeten wij op weg zijn naar de stad van de speelduivel.

HOOFDSTUK VI.

DE MAN MET HET IJZEREN KISTJE

Raffles sliep die zes uren van de eerste minuut tot de laatste seconde. Hij was een van de gelukkigen, die kunnen slapen, wanneer zij dat willen en onder alle omstandigheden.

Nauwelijks was hij wakker, of hij zag ook onmiddellijk alles helder voor zijn geest wat er de laatste dagen was gebeurd en wist dadelijk wat hij moest doen.

Het eerste wat hij nodig had, was een snelle en betrouwbare auto. Hij ging er zelf een huren, nadat hij zich vlug had aangekleed en snel had ontbeten. Hij zorgde ervoor zich voor die tijd te vermommen, met behulp van een rode baard, en een dikke snor, die hem volkomen onherkenbaar maakte. Later zou er misschien onderzoek worden gedaan naar de huurder van de snelle wagen en men zou dan vruchteloos zoeken naar een man, die beantwoordde aan de beschrijving van de garagehouder.

Het lukte Raffles heel snel een grote, nog bijna nieuwe en snelle auto te vinden.

Toen Raffles de wagen, voordat hij de garantiesom betaalde, naast de eigenaar uitprobeerde, bleek hij gemakkelijk honderdzesig kilometer per uur te lopen. Raffles betaalde zonder meer de vrij hoge waarborgsom en liet de tank met benzine vullen. Hij vertelde dat hij een tour ging maken in de Vogezen en reed snel naar de plek van samenkomst, die hij met Brand en Henderson had afgesproken.

Zij hadden maar weinig bagage, zodat de drie mannen ruim konden zitten.

— Waarom nemen wij de trein niet? vroeg Brand voor hij naast Raffles ging

zitten.

— Ik geloof dat ik heel wat eerder in Nice zal zijn dan de trein. Zijn we klaar?

Toen startte Raffles en trok op. Hij kende Parijs evengoed en misschien nog beter dan het reusachtige Londen, dat zo geweldig groot is, dat tienduizenden inwoners, die in het noorden van de stad wonen, er oud en grijs zijn geworden, zonder dat zij ooit de Theems gezien hebben, die toch door het hartje van de reuzenstad stroomt.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, toen de auto Parijs in zuidelijke richting verliet. Nauwelijks had hij de brede straatweg voor zich, of Raffles trapte het gaspedaal in en in een oogwenk zaten zij op de honderd, zodat het mogelijk was, om twee uur in de namiddag in Châlons te lunchen.

Hiervoor hadden de drie mannen echter niet meer dan een kwartier nodig en nadat ze weer hadden getankt, vertrokken zij opnieuw. Het was tamelijk laat in de avond toen de auto Menton binnen reed, waar Raffles zijn intrek nam. Het ligt op nauwelijks een kwartier afstand met de elektrische trein van Monte Carlo en Raffles wilde niet al te dicht in de nabijheid van de man zijn, die hij zocht.

De wagen had zo goed zijn best gedaan, dat Raffles maar drie uur later aankwam dan Gomez, die blijkbaar de trein had genomen, dat wil zeggen de nachttrein, die om half twee uit Parijs vertrekt en ongeveer zes uur in de middag in Nice aankomt.

Met opzet namen de drie mannen hun intrek in een van de grootste en duurste hotels, om niet zo in het oog te lopen

en dat was heel goed gezien, want op dat ogenblik waren er niet minder dan negenhonderd gasten. Zoals gewoonlijk waren het voor het merendeel Engelsen en Amerikanen.

Raffles dacht er niet aan die dag verder werkeloos door te brengen. Na het souper ging Henderson naar de garage, om de auto na zijn prestatie grondig na te zien en schoon te maken, terwijl Raffles en Brand ieder op eigen gelegenheid op onderzoek uitgingen.

Gemakkelijk was dat niet, want niemand van de autoriteiten wist iets van de komst van de beroemde Portugeese vluchteling of hield zich althans zo. Brand begon zelfs al spoedig bang te worden, dat hij te ver ging, want hier en daar trok hij achterdochtige blikken.

Raffles was iets gelukkiger. Hij hoorde van een barkeeper, dat graaf Ronescu de Parente al in het zuiden van Frankrijk was en diezelfde dag waarschijnlijk zijn intrek zou hebben genomen in een van de hotels van Ville-Franche, dat heel dicht bij Monaco ligt ongeveer in het midden tussen deze stad en Nice.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar zocht Brand op, rende naar de garage, waar Henderson al klaar was met de auto en reed naar Ville-Franche. Een goede wagen doet er nauwelijks twintig minuten over. Het was dan ook nog geen half twaalf toen de drie vrienden het prachtig gelegen plaatsje bereikten, met zijn verrukkelijke baai, dat als het ware rust in de sterke armen van de hoge heuvels en bergen, die langs de kust oprijzen.

Er was juist die avond een nachtfest in een van de grootste hotels en Raffles had niet te klagen over meevallertjes, want een van de eersten, die hij in de reusachtige zaal van het hotel, waar het al zeer vrolijk toeging, en die vol hing met gekleurde ballons en serpentines, zag, was de bewuste graaf.

De graaf was in rok en scheen zich uitstekend te amuseren, in gezelschap van een heer met grijzend haar en een zware snor, die Raffles onmiddellijk herkende als zijn secretaris.

Maar het scherpe oog van Raffles had

al gauw ontdekt, dat die secretaris niet de enige was, die de graaf bij zich had, al bleven de overigen dan ook op enige afstand, alsof zij met de graaf niets te maken hadden. Het waren vier mannen in slecht zittende rokcostuums en op een mijl afstand rook een fijne neusdetectives in hen.

Of niemand in die zaal werkelijk wist of vermoedde wie de heer met het ronde gezicht, de weke kin, de volle lippen en de enigszins uitpuilende ogen was, zal wel altijd een geheim blijven, maar in ieder geval hield iedereen zich alsof die gast niets anders dan een rijke vreemdeling was en niets meer.

Raffles zag hem nu en dan een dansje maken met een van de dames en merkte op, dat een goed glas champagne hem niet onwelgevallig scheen te zijn. Hij stond nogal veel in de nabijheid van een van de champagnebars.

Maar overal waar hij ging, volgden als een vierdubbele schaduw, de vier heren in hun slecht passende rokken, die hem geen seconde uit het oog verloren.

En terwijl Raffles en Brand daar zo stonden te kijken, ging er een schok door hun heen en op hetzelfde ogenblik stootten zij elkaar zacht met de elleboog aan.

Want tegelijkertijd hadden zij de man van het ijzeren kistje ontdekt. Zij zouden hem natuurlijk nooit herkend hebben, omdat de man tot het laatste ogenblik een zijden kap had gedragen, als hij niet in gezelschap was geweest van dezelfde elegante vrouw, die Raffles en Brand twee dagen tevoren op het peron van de Metro hadden gezien, toen midden tussen een dichte menigte de man was vermoord. Er was nu geen twijfel mogelijk of hij was het. Hij was even groot als de man met de zijden kap, de houding klopte en ook zijn loop.

Zij kregen volledige zekerheid toen er nog een tweede vrouw verscheen, die even rond keek en toen naar het paar toestevende. Die vrouw was niemand anders dan Marie Chaloupez, op de hie-len gevolgd door een buitengewoon, zelfs wel wat overdreven elegant man

van een jaar of dertig met een olijkleurig gezicht en amandelvormige ogen.

— Komaan, dat gaat goed, zei Raffles zacht. Dat is zeker mijnheer Jean Ledoux, de nieuwe vriend van onze schone bandietenleidster.

— Maar wat doen zij hier? vroeg Brand, tamelijk ongerust, bang dat Marie Chaloupez hen zou herkennen.

— Volgens mij is daar maar één verklaring voor. Marie Chaloupez moet begrepen hebben, wat wij van plan waren en omdat zij wel niet genoeg belang in het wel en wee van de Roemeense graaf zal stellen, om de man met het masker, onze vriend Gomez te gaan waarschuwen, dat ik roet in het eten wil gooien, dan blijft alleen de verklaring over, dat zij mij hier in de buurt hoopt terug te vinden. Het is best mogelijk, dat zij toevallig hier zijn, die twee, en hier een slag hopen te slaan, nu de hotels propvol zitten. Hoe het ook zij, het is goed dat wij ons gezicht een beetje veranderd hebben. Dat baardje staat je lang niet slecht, Charles. En mijn snor zal ook wel voldoende zijn om een herkenning te bemoeilijken.

Dit gesprek had plaats op een bovengaanderij, vanwaar men bijna de hele zaal beneden kon overzien. Er bevonden zich hier maar weinige personen. Alleen de tafeltjes vlak bij de balustrade, waren hier en daar bezet. De meeste bezoekers dachten echter nog niet aan souperen en vermaakten zich beneden.

Brand volgde met ongeruste ogen de bewegingen van de graaf en zei even later zacht:

— Wij moesten hem eigenlijk waarschuwen. Wij moesten die detectives dadelijk vertellen, wie die mijnheer Gomez eigenlijk is en wat hij hier komt doen.

— Ik geloof niet, dat hij de aanslag zelf zal plegen, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Heb ik het goed begrepen, dan heeft hij er anderen op afgestuurd. Voortreffelijke schutters misschien, of handige jongens met een bom. Hij is meer de manager, de bedrijfsleider, als ik het zo mag uitdrukken. De kassier, als je dat liever hoort. Boven-

dien de aanslag is voor morgen beraamd en ik geloof, dat hij vanavond in ieder geval nog veilig is.

— Maar intussen kijkt die Gomez heel lelijk naar hem, mompelde Brand.

— Dat valt niet te ontkennen. Hij zou verstandig doen, zijn gezicht wat meer in bedwang te houden. Als de detectives die blik opvangen, pakken zij hem op en dan kan ik misschien fluiten naar een restitutie van alle onkosten, die ik al voor deze zaak heb gemaakt. Wij moeten hem goed in de gaten houden, Charles.

Het viertal beneden was bij elkaar gebleven en dat maakte de zaak gemakkelijker. Het goudblonde haar van Marie Chaloupez was midden tussen deze zichtbaar.

Het was ongeveer middernacht, toen de graaf zich klaar scheen te maken, te gaan souperen. Hij was het laatste geweest van een klein gezelschap, zeer waarschijnlijk Engelsen, waarbij twee nog jonge vrouwen waren, die letterlijk schitterden van de juwelen.

De graaf gaf zich vrij over aan de genoegens van het feest en teikens klonk zijn vrolijke lach. Hij sprak uitstekend Frans, ofschoon met een merkbaar accent, maar hij scheen zich ook heel goed in de Engelse taal te kunnen uitdrukken.

Een heer van het gezelschap bleef bij de blijkbaar schatrijke Engelsen en zo werd het dus een groepje van vijf personen, dat plaats nam aan een tafeltje, iets apart van de andere, en dat daar net was neergezet en gedekt onder toezicht van de eigenaar van het hotel persoonlijk.

— Dat wordt interessant, zei Raffles glimlachend. Zie je wel hoe Gomez en zijn vrienden in dubio staan, wat zij zullen doen?

Even later zei Raffles, die de hele toestand nauwkeurig had bekeken, als een regisseur, die een filmopname moet controleren, na Brand te hebben aangestoten:

— Ik geloof dat het tijd wordt, Charles, om iets te doen.

De elegante heer met de twee mooie vrouwen slenterde op dat ogenblik lang-

zaam weer naar een van de uitgangen. Daarbij keek hij nu en dan op zijn horloge. Zijn gezicht stond stroef en ontevreden. Het moest hem duidelijk zijn geworden, dat het tijdstip al heel ongunstig was voor een aanslag.

Raffles en Brand volgden het drietal op een veilige afstand, ofschoon zij niet bang waren te worden herkend.

Buiten het Casino stond een aantal prachtige wagens te wachten onder de palmbomen, die de prachtige boulevard aan weerskanten omzoomden.

Daar voorbij zag men nog een deel van het mooie park, dan de lage borstwering, de rotsen en de diepblauwe zee, beschenen door een volle maan.

Het was een sprookjesachtige aanblik, of dat zou het hebben kunnen zijn, als de arme mens met zijn hartstochten en zijn begeerten dit oord, dat een paradijs had kunnen zijn, niet verlaagd had tot een speelhol.

Men zag nu allereerst de blinkende auto's, de negerchauffeurs met hun vrouwen, de verdachte types uit alle landen ter wereld, het verguldsel, de verlepte wangen en de dodelijk vermoeide ogen, de wanhopige gebaren van de beroepsspelers, de geplunderden, de teleurgestelden.

Het drietal stapte in een van de auto's en wel een van de mooiste. Er was geen chauffeur bij en het bleek, dat Marie Chaloupez zelf chauffeerde.

Het was een cabriolet.

Beslist niet onhandig maakte Marie Chaloupez haar wagen vrij uit de file en reed snel weg langs de prachtige boulevard, in de richting van Menton. Onmiddellijk zetten Raffles en Brand de achtervolging in met hun wagen, waarbij Henderson de wacht had gehouden.

Er loopt een vrij goede weg vlak langs de kust van Monte Carlo naar Menton, maar er is er ook een, een prachtstuk wegenbouw, die heel wat langer is, maar die dan ook magnifiek is door de verrukkelijke panorama's, die men bijna van alle punten van die weg ziet. Dat is La Grande Corniche, de beroemde over de bergen kronkelende weg, met zijn talloze viaducten en

tunnels, die miljoenen heeft gekost en die stijgt tot een hoogte van bijna duizend meter.

Deze weg met zijn talloze haarspeldbochten en slingers, had de chauffeuse gekozen en het bleek al gauw een verkeerde keus te zijn geweest.

De wagen van Raffles, was erg snel en er zat een man achter het stuur, die Raffles wist uit te halen.

Ongeveer een kwartier buiten de bebouwde kom en op een hoogte van een paar honderd meter boven de zeespiegel haalde de auto van Raffles de sierlijke cabriolet in. Juist op dat ogenblik bleek Gomez bij het horen van de brommende motor achter zijn rug om. Het zal wel zijn instinct geweest zijn, dat hem waarschuwde, want hij riep iets tegen Marie Chaloupez, die direkt in het midden van de weg ging rijden.

Nu is de Grande Corniche wel een buitengewoon mooie weg, maar hij is niet erg breed en twee auto's kunnen elkaar nauwelijks passeren, op de meeste plekken althans en als ze behoorlijk voor elkaar uithalen.

Er was nu geen sprake meer van, dat men de cabriolet zou kunnen passeren.

Gomez bleef nu voortdurend met een bleek en dreigend gezicht achterom kijken en Henderson liet de claxon loeien, totdat Raffles hem beval met dit nutteloos concert op te houden.

Wat verderop was een soort tunnel, uitgehakt in het graniet, waar het vrij donker was. En daar was het, dat Gomez de grote onvoorzichtigheid beging een revolver te trekken. Raffles zag het blinken van het metaal in het licht van zijn koplampen en zonder zich een ogenblik te bedenken, wetend dat de achtervolgde auto hier onmogelijk een zijsprong in de afgrond zou kunnen maken, schoot hij een van de achterbanden stuk. De knallen van de revolver en van de springende band werden door de rotswanden weerkaatst. De auto slingerde hevig en botste toen met een klap tegen de zijmuur, aan de kant van het ravijn. Het scheelde weinig of de wagen was gekanteld. Met geweldig lawaai schuurden spatborden en karrosserie

langs de ruwe wand, waarna de wagen tot stilstand kwam. En op hetzelfde ogenblik vuurde Gomez. Zijn kogel ging door de hoed van Brand. Maar het was zijn laatste schot, want Raffles was al uit de auto gesprongen en had de schutter ruggelings uit de wagen gesleurd.

Marie Chaloupez had een kleine browsing uit haar handtas gehaald, maar zij durfde er geen gebruik van maken, want Gomez worstelde hevig om los te komen. En toen Brand onmiddellijk bij haar was en haar het wapen uit de hand sloeg, gaf zij zich fatalistisch aan haar noodlot over, haalde haar schouders op, stak een sigaret op, begon rustig al haar juwelen af te doen en smeedt deze met een nonchalant gebaar naar de gemaskerde man toe, die voor haar stond, want een paar minuten eerder hadden Raffles, zowel als zijn twee vrienden hun gezicht verborgen achter grote, zwarte maskers.

Wat Estelle aangaat, zij was zo geschrokken, dat zij zelfs niet aan tegenstand dacht. Zij gaf een grote tas met gouden schakels af, die op zijn minst honderdduizend oude franks had gekost, haar ringen, haar diamanten oorbangers. Intussen had Raffles Gomez tot rede gebracht en hem doen inzien, dat ieder verzet nutteloos was.

— U hebt het ijzeren kistje zeker niet bij u? vroeg Raffles hoffelijk.

Gomez werd bleek en stotterde:

— Ik weet niet waar u het over heeft. Welk ijzeren kistje bedoelt u?

— Het doet er niet toe, Gomez. Ik vind hier een dikke portefeuille, die eigenlijk net zo goed is. En luister nu eens goed, want mijn tijd is beperkt en ik heb niet veel zin dingen twee keer te zeggen. Die auto is voorlopig onbruikbaar en ik ben bang, dat u naar Menton zult moeten lopen; ik wil u namelijk niet meer in Monte Carlo terug zien. Komt u er toch, dan zult u alles verder aan u zelf te wijten hebben. U zult ongeveer drie uur moeten lopen, maar u bent nog jong en het is prachtig weer. Leer ook eens een wandeling waarden. Het beste, Marie Chaloupez, u ook, madame, ik ken uw naam helaas niet, en u mijnheer Gomez. Ik zeg niet tot ziens, want als ik dat zei, dan zou het voor u noodlottig kunnen zijn. Adieu dus.

Bij het wrak van hun auto, zagen de twee vrouwen en de man met gemengde gevoelens hoe de wagen, waarvan zij het nummer zelfs niet hadden gezien, achteruit reed, de tunnel uit, tot aan de eerstvolgende plek, waar met de nodige moeite gekeerd kon worden.

Toen hoorden zij nog het geronk van de motor en toen was het avontuur, tenminste wat hen betrof, afgelopen. De firma zou ongeveer negen miljoen franken aan geld en juwelen als verliespost moeten afboeken.

HOOFDSTUK VII.

ZIJNE EXCELLENTIE

Raffles reed Monte Carlo aan de andere kant weer binnen. Zij reden tot bij het Casino, na nauwelijks anderhalf uur te zijn weggeweest.

— Ga jij naar binnen, Charles, en kijk eens of de graaf er nog altijd is.

Een paar minuten later kwam Brand weer terug om op zachte toon rapport uit te brengen.

— De graaf maakt juist aanstalten om weg te gaan. Het troepje schijnt erg vrolijk te zijn. De kelner deelde mij in vertrouwen mee, dat hij en zijn secretaris van plan zijn, met het Engelse gezelschap afzonderlijk te gaan souperen.

— Tamelijk gevaarlijk, zei Raffles hoofdschuddend. Die Engelsen konden wel eens iets van plan zijn.

— O nee, daar is geen sprake van. Zij staan hier heel goed bekend. Het is Lord Hastings, met zijn zuster Lady Emilie Armitage en gravin Leonore Edgewary.

— Het zijn eigenlijk onze zaken niet, maar ik kan het toch niet zien, dat er een sluipmoord ondernomen wordt.

— Gomez zal het toch niet durven, nu de zaak toch te laten doorgaan?

— Charles, niet hij zou de aanslag plegen, maar dat zouden medeplichtigen doen. Wie weet sluipen die hier al rond. En daarom zal ik in de buurt van de graaf blijven en als het moet, hem waarschuwen.

Op dat ogenblik werden de deuren van het Casino wijd open gegooid. Een heel leger bedienden kwam eerbiedig aan weerskanten van de prachtige, marmere trap staan.

Want graaf Ronescu de Parente mocht dan een banneling zijn, hij was en bleef geëerbiedigd. Hij sprak tamelijk hard en opgewekt met zijn secretaris. Op enige afstand volgden Lord Hastings, Lady Armitage en gravin Edgewary.

Ondanks het heerlijke, warme weer

droegen de dames bontcapes. Deze bedekten echter slechts gedeeltelijk de diamanten snoeren om hun hals, de kostbare, paarden oorbellen, de fonkelende ringen en de brede, gouden armbanden, bezet met juwelen van allerlei soort.

Ofschoon zij op een afstand stonden met hun wagen, konden de drie mannen alles duidelijk zien, want het voorplein van het Casino was helder verlicht.

Boven aan de trap kwamen nu de vier gedaanten te voorschijn van de stille agenten. Zij droegen nu donkere overjassen en zagen er uit als onheilvoorspellende vogels. Zij hielden zich op een afstand, maar zij schenen toch vast besloten, de graaf te volgen, waar hij ook heen zou gaan.

Een hele grote wagen kwam aanrijden op een wenk van Lord Hastings met een chauffeur in een leverkleurige livrei achter het stuur. Het was een achtpersoons Bentley. Allen stapten erin en de auto reed weg.

Onmiddellijk tuimelden meer dan zij liepen de vier Franse detectives in hun zwarte jassen op hun beurt de marmere trap af en doken weg in een heel gewone taxi, die de Bentley begon te volgen.

Maar dat was nog niet alles. Want uit een zijstraat kwam een grote grijze auto schieten, die de twee andere begon te volgen.

Toen Raffles op zijn beurt Henderson een teken gaf, werd het een stoet van niet minder dan vier auto's, die snel door Monte Carlo reed, op een onderlinge afstand van ongeveer vijftig meter totdat de Bentley stopte voor een welbekende nachtclub, gelegen vlak bij de kust, aan een soort inham, waar een half dozijn motor- en zeilboten geankerd of aan kleine steigers lagen.

Het was een heel dure nachtclub en alleen geschikt voor rijke mensen. Men kon er dansen op de tonen van

een echt Zigeunerorkest, men kon er souperen en men zei, dat er ook clandestien gespeeld kon worden.

Nauwelijks stond de Bentley stil of de derde auto, de grijze, schoot een donkere zijstraat in en stopte.

Voor Raffles was deze manoeuvre niet onopgemerkt gebleven en hij zei zachtjes tegen Brand:

— Je ziet, dat de graaf van twee kanten in het oog wordt gehouden, door de politie en door de samenzweerders. Ik geloof dat het hoog tijd is om hem te waarschuwen.

— Maar waarom sta je er toch op, om dat persoonlijk te doen, Edward? vroeg Brand verbaasd.

— Daar heb ik mijn bijzondere reden voor, beste kerel.

— Ze zullen je toch niet bij hem toelaten.

— Dat doen ze zeker wel, als ik de kaart laat zien, die ik te Parijs heb gekaapt op het bureau van de hoofdcommissaris, die ik zelf heb ingevuld en die mij legitimeert als chef van de afdeling recherche van de Parijse Sûreté. En dat is een heel hoge piet, dat verzeker ik je.

— Moet ik mee?

— Dat zou niet kwaad zijn, zei Raffles langzaam in gedachten verzonken. Die detectives zijn ware klitten. Daar gaan zij zowaar ook nog de club binnen. Apropos, weet je dat die een achteruitgang heeft? Hij wordt alleen maar gebruikt in geval van brand. Maar voor wie hem kent, is hij heel gemakkelijk. Een smal, donker pad, loopt vandaar regelrecht naar de inham. En nu zullen wij op onze beurt eens naar binnen gaan. Henderson, kijk goed uit en zet je ogen en oren open. Zet de wagen daar in de schaduw en op mijn eerste fluitje, maak je dat je wegkomt, of we terugkomen of niet.

Brand begreep er nu helemaal niets meer van, maar hij volgde Raffles naar de helder verlichte vestibule van de nachtclub. Een buigende kelner wilde hen uit hun overjassen helpen, maar Raffles zei:

— Niet nodig, man. Wij vertrekken dadelijk weer. Is graaf Ronson de Pa-

rente hier?

— De graaf is net gekomen, antwoordde de kelner.

— Waar is hij nu?

— Waarom moet u dat weten? vroeg de kelner wantrouwend.

— Omdat ik hem direkt moet spreken.

— Dan zult u heel goede introducties moeten hebben, zei de kelner spottend.

— Die heb ik, zei Raffles kalm. Er zijn hier vier detectives. Waar zijn die?

— Hier en daar, antwoordde de kelner nors, nu het hem duidelijk werd, dat hij niet met een schatrijke bezoeker te doen had.

Op dat ogenblik kwam een van de detectives de vestibule binnen en Raffles stapte dadelijk naar hem toe en zei:

— Een ogenblikje, beste kerel. Ik wens Zijne Excellentie te spreken.

— Zijne Excellentie soupeert op dit ogenblik. Wie bent u, mijnheer?

In plaats van te antwoorden, haalde Raffles een formulier te voorschijn en gaf het aan de man.

Deze keek het in en zijn gezicht veranderde onmiddellijk van uitdrukking.

— Ik wist natuurlijk niet, dat ik de eer had, te spreken met mijnheer Lenoir. Het is iets dringends, waarover u Zijne Excellentie wilt spreken?

— Dat kunt u wel begrijpen. Ik heb een schrijven bij mij van de Parijse politieprefect en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, waarin de graaf dringend wordt verzocht, zich in acht te nemen en de bescherming van een tiental goed gewapende detectives niet af te wijzen. Het allerliefst zou men hem dadelijk weer zien vertrekken, maar zoiets kan men moeilijk vragen. Ik moet die brieven persoonlijk toelichten.

— Dan zal ik u naar Zijne Excellentie brengen, hernam de detective. Wie is deze heer?

— Mijn secretaris, antwoordde Raffles kortaf.

De detective sprak nog even met de kelner, men moest wachten op de lift en toen gingen de drie heren naar de tweede verdieping van het prachtige restaurant. Een piccolo, op zijn taven

lopend, bracht hen tot voor een wit gelakte deur. De kelner, die aan de deur op instructies wachtte, keek verstoord, maar Raffles zei zachtjes, terwijl hij hem een geldstuk in de hand drukte:

— Zeg aan graaf Ronescu de Parente, dat de chef van de Sûreté uit Parijs er is, met brieven van de prefect, die hij persoonlijk moet overhandigen. Een zaak van groot belang.

De kelner aarzelde even, liep toen een voorvertrek in en keerde even later terug met de secretaris van Zijne Excellentie.

— Geef mij die brieven, mijnheer, richtte hij zich tot Raffles, en zeg mij wat u te zeggen hebt.

— Pardon, mijnheer de secretaris, ik heb strikte orders met Zijne Excellentie persoonlijk te spreken, zei Raffles koel.

De secretaris ging weg, na de kelner te hebben weggestuurd. Na verloop van enige ogenblikken werd het fluwelen gordijn weer opgelicht en de graaf zelf kwam binnen. Hij keek verstoord van de een naar de ander, liep met snelle passen naar Raffles toe en zei nijdig:

— Waarom komt u mij lastig vallen, mijnheer? Wat wilt u en wat kan de prefect mij te vertellen hebben?

Het antwoord, dat de graaf kreeg, was heel vreemd. Een keiharde en razend snelle vuistslag tegen zijn kin zond hem bewusteloos tegen de vloer. Met een schreeuw trok de detective zijn revolver, maar een bliksemsnelle beweging van Raffles sloeg hem het wapen uit de hand.

— Houd hem in bedwang, Charles, beval Raffles kortaf.

Daar binnen moest de val gehoord zijn, want de secretaris verscheen weer op de drempel. Zodra hij het lange li-

chaam op de vloer zag liggen, bracht hij zijn hand naar zijn zak, maar Raffles was al bij hem, drukte hem zijn browning tussen de ribben en haalde vlug de revolver uit zijn broekzak.

— Rustig en geen woord, of het is je laatste geweest, man, fluisterde hij. Charles, sluit de deur, bind die man.

Hij gooide Brand, vanwaar hij stond, een dik touw toe en deze bond, ofschoon hij van de hele zaak niets snapte, de detective, die hij een doek in de mond propte.

Raffles deed hetzelfde met de secretaris en stapte toen het vertrek binnen, waar hij de drie fuifnummers in een staat van halve versuffing vond, al half geplunderd, en zich nauwelijks bewust van wat er allemaal gebeurde. Heel wat juwelen lagen al op tafel. In een oogwenk had Raffles de rest ook buitgemaakt en op het ogenblik, dat de kelner op de gangdeur klopte, trok hij Brand vlug met zich mee door een achterdeur, kwam op een donker gangetje, liep een brandtrap af, deed een poortdeurtje open en rende langs een smal pad naar de inham.

Toen floot hij schel en stapte nu met Brand in een kleine motorboot, gooide de tros los en voer weg.

— Maar voor den duivel, hoe wist je dat het de graaf niet was? schreeuwde Brand tenslotte.

— Ik vermoedde het al toen ik hem in het Casino zag, omdat de graaf een gouden tand in de bovenkaak heeft, die deze man niet had en ik wist het zeker, toen ik vlak tegenover hem stond en ook het litteken miste, dat Ronescu een half jaar geleden op de wang gekregen heeft, toen hij bij het polospel van zijn paard viel.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De vreemde Amerikaanse

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f ..... * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM : .....

ADRES : .....